

Arrest

nr. 246 630 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 17 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 augustus 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FERMON, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 1 juli 1992, als elfjarige, naar België gekomen. Hij werd op 12 augustus 1996 in het bezit gesteld van een BIVR, geldig tot 16 mei 1997, dat meermaals werd verlengd. Verzoekers vader die eerder naar België kwam, verkreeg op 25 april 1988 de vluchtelingenstatus.

Op 25 januari 2002 diende verzoeker te Antwerpen een "Aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 16)" in.

Op 25 juni 2002 werd verzoeker in het bezit gesteld van een beslissing tot “*Verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging*” (bijlage 17), aan verzoeker betekend op 27 juni 2002.

Op 23 mei 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 28 april 2013, die meermaals werd verlengd.

Op 24 april 2009 werd verzoeker van ambtshalve afgevoerd.

Op 30 oktober 2010 werd verzoeker opnieuw ingeschreven te Antwerpen en werd hij opnieuw in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 3 november 2015.

De C-kaart werd daaropvolgend meermaals verlengd, een laatste maal tot 15 februari 2018.

Tijdens het verblijf van verzoeker in België liep hij verschillende strafrechtelijke veroordelingen op (17) die correct zijn opgesomd in de bestreden beslissing (zie *infra*).

De bestreden beslissing die op 18 augustus 2020 is genomen (met kennisgeving diezelfde dag), is de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

De redengeving luidt als volgt:

“(…)
Mijnheer

naam : A.
voornaam : C.
geboortedatum : 1981
geboorteplaats: B.
nationaliteit : Libanon

Krachtens artikel 22 § 1. 3° van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, het bevel om het grondgebied te verlaten treedt in werking van zodra u voor de gerechtelijke instanties voldaan heeft krachtens artikel 74/14 § 3, eerste lid, 3°, wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

Op 18.08.1986 is uw moeder (S. F.) overleden te Beiroet. Uw vader (A. F.) kwam op 09.03.1987 voor het eerst in België aan. Hij diende op 10.03.1987 een asielaanvraag in. U en uw broer (A. H.) bleven in Beiroet bij uw grootouders.

Uw vader werd op 25.04.1988 erkend als vluchteling. Hij werd op 03.05.1988 in het bezit gesteld van een Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR).

Op 01.07.1992 bent u samen met uw broer in België aangekomen. Op 03.08.1992 meldde uw vader jullie aankomst bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS). Uw vader wist niet dat hij zich diende aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken In verband met de Inschrijving van u en uw broer als kandidaat vluchteling.

Op 03.09.1992 werd u Ingeschreven In het Vreemdelingenregister.

Op 22.11.1993 werd aan uw vader door het CGVS een aangetekend schrijven verstuurd waarin hij werd verzocht om zich zo vlug mogelijk aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met u en uw broer, in verband met de inschrijving van u en uw broer als kandidaat vluchteling.

BI) vonnis van 24.04.1995 werd u door de Jeugdrechtbank van Antwerpen onder toezicht gesteld ten gevolge van poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was.

Op 28.05.1998 werd uw vader door Dienst Vreemdelingenzaken verzocht om zich, samen met u en uw broer, op 26.06.1996 aan te melden in verband met zijn vraag van inschrijving van u en uw broer. Op 17.10.1996 werd een verhoor van uw vader afgenomen, u en uw broer waren daarbij echter afwezig. Uw vader is niet meer teruggegaan met u en uw broer waardoor u dus nooit de vluchtelingenstatus verworven heeft.

Uw vader diende op 15.07.1996 een 'Aanvraag tot machtiging van vestiging' (bijlage 18) in. U en uw broer waren niet vermeld op de aanvraag.

Op 12.08.1996 werd u in het bezit gesteld van een BIVR geldig tot 16.05.1997, dat meermaals werd verlengd.

Bij vonnis van 24.02.1997 werd u door de Jeugdrechtbank van Antwerpen onder toezicht gesteld ten gevolge van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht.

Op 08.06.1998 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen ten gevolge van een misdrijf begaan als minderjarige. Op 23.09.1998 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Bij vonnis van 08.03.1999 (herziening vonnis d.d. 18.05.1998) werd u, bij verstek, door de Jeugdrechtbank van Antwerpen berispt ten gevolge van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en verkeersinbreuk.

Op 20.10.1999 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Turnhout uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht. In bende, met gebruik of vertoon van wapens, met gebruik van een gestolen voertuig en wederrechtelijke vrijheidsberoving. Op 19.11.1999 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

Op 09.03.2000 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van heling. Op 28.03.2000 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 05.10.2000 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met braak, inklimming of valse sleutels, door 2 of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens, met gebruik van een gestolen voertuig om de diefstal of uw vlucht te vergemakkelijken, geen houder van een rijbewijs, valse naamdracht, heling, weerspanning, opzettelijke slagen en verwondingen en geen verzekering.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 15.11.2000 (op verzet tegen het vonnis d.d. 06.09.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een periode van 5 jaar voor 18 maanden en werd u voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan wederrechtelijke en willekeurige aanhouding met de omstandigheid dat de aangehouden persoon met de dood bedreigd werd; aan opzettelijke verwondingen of slagen met een ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u op 13.10.1999.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 03.01.2001 (op verzet tegen het vonnis d.d. 22.11.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een vlindermes en een vouwmes en aan opzettelijk landelijke of stedelijke afsluitingen geheel of ten dele vernield te hebben. Deze feiten pleegde u op 04.08.1999. Dit vonnis bestrafte eveneens de feiten bepaald voor het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 05.03.2001, namelijk poging tot diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, bij nacht; vernieling of beschadiging van andermans roerende eigendommen met geweld of bedreiging, namelijk een personenauto; opzettelijke verwondingen of slagen met een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg; slagen te hebben toegebracht aan een agent; weerspanning

tegen agenten; opzettelijk geheel of ten dele landelijke of stedelijke afsluitingen te hebben vernield en bedreigingen door woorden, daden, gebaren tegen agenten. Deze feiten pleegde u tussen 17.09.1999 en 31.12.1999.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 03.01.2001 (op verzet tegen het vonnis d.d. 22.11.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan heling; weerspelligheid met geweld of bedreiging tegen agenten en aan aanmatiging van een naam die u niet toekwam. Deze feiten pleegde u tussen 01.03.2000 en 10.03.2000. Op 13.03.2001 werd er u een voorlopige invrijheidstelling toegekend. De Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeelde u op 09.02.2001 (op verzet tegen het vonnis d.d. 24.11.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een periode van 3 jaar voor 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt 8an diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met braak, inklimming of valse sleutels, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan het besturen van een motorrijtuig zonder de verplichte aansprakelijkheidsverzekering en aan het besturen van een motorrijtuig zonder houder te zijn van een rijbewijs. Deze feiten pleegde u op 04.03.2000 en op 00.03.2000.

Op 25.01.2002 diende u te Antwerpen een 'Aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 18)' in.

Op 25.06.2002 werd u in het bezit gesteld van een beslissing tot "Verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging' (bijlage 17). aan u betekend op 27.06.2002.

Op 01.12.2003 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordelingen d.d. 15.11.2000, 03.01.2001 en 09.02.2001. Op 20.01.2004 werd er u een voorlopige Invrijheidstelling toegekend.

Op 23.09.2004 werden er door de Stad Antwerpen instructies gevraagd om u opnieuw in te schrijven daar u op 12.03.2004 van ambtshalve werd afgevoerd. Op 23.12.2004 werd u opnieuw ingeschreven te Antwerpen en werd u in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 22.12.2009.

Op 07.12.2004 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordeling d.d. 04.06.2004 waartegen u verzet indiende. Op 21.12.2004 werd u een voorlopige invrijheidstelling op verzet toegekend.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 18.01.2005 (op verzet tegen het vonnis d.d. 04.06.2004) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staal van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een verweerwapen te hebben gedragen zonder wettige reden en zonder vergunning, namelijk een pistool ASTRA 6.35; aan een verweerwapen voorhanden te hebben gehad zonder vergunning, namelijk een pistool ASTRA 6.35 en aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u op 08.06.2003.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 22.05.2006 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met de omstandigheid dat het geweld of de bedreiging een blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid als gevolg had. namelijk een GSM Nokia 1100. Dit feit pleegde u in de nacht 25 op 26.10.2005.

Op 26.10.2005 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordeling d.d. 22.05.2006. Op 26.11.2007 werd u een voorwaardelijke Invrijheidstelling toegekend.

Op 23.05.2008 werd u In het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 28.04.2013, die meermaals werd verlengd.

Op 29.08.2009 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van de herroeping van de voorlopige Invrijheidstelling.

Op 04.09.2010 werd u vrijgesteld (strafeinde).

Op 09.09.2010 werden er door de Stad Antwerpen Instructies gevraagd om u opnieuw in te schrijven daar u op 24.04.2009 van ambtshalve werd afgevoerd. Op 30.10.2010 werd u opnieuw ingeschreven te Antwerpen.

Op 08.10.2012 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordelingen d.d. 18.06.2010 en 20.04.2012 waartegen u verzet indiende. Op 09.10.2012 werd u een onderbreking van de strafuitvoering toegekend.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 30.11.2012 (op verzet tegen vonnis d.d. 18.06.2010 en vonnis d.d. 20.04.2012) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een boksbeugel en aan diefstal met geweld of bedreiging. Deze feiten pleegde u op 15.08.2011 en op 29.08.2009. Op 06.12.2012 werd u vrijgesteld op verzet.

Op 24.02.2013 werd u opgesloten In de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; diefstal met braak. Inklimming of valse sleutels en diefstal.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 27.03.2013 (op verzet tegen vonnis d.d. 22.10.2012) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden v/apendracht, namelijk een springmes. Dit feit pleegde u op 02.0.2011.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 05.04.2013 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren en aan bedrieglijke verbergings (2 feiten). Deze feiten pleegde u tussen 31.01.2013 en 24.02.2013. Dit vonnis bestraft eveneens de feiten bepaald door het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen d.d. 16.04.2014, op beroep tegen het vonnis d.d. 22.10.2013. namelijk diefstal.

Op 03.05.2013 werd u een onderbreking van de strafuitvoering toegekend om eind juni onder elektronisch toezicht geplaatst te worden. Op 25.06.2013 werd de onderbreking van de strafuitvoering ingetrokken.

Op 06.11.2013 werd u opnieuw een onderbreking van de strafuitvoering toegekend maar u keerde op de vooropgestelde datum, namelijk op 04.03.2014 niet terug naar de gevangenis van Wortel.

Op 08.04.2015 keerde u terug naar de gevangenis.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.05.2015 (op verzet tegen vonnis 01.10.2014) tot een autonome werkstraf van tachtig uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving: 10 maanden) in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, door twee of meer personen, namelijk 3 flessen parfum. Dit feit pleegde u op 16.07.2014. Op 22.06.2015 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 22.08.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat In de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, verboden wapendracht, bij nacht. Op 16.09.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 27.12.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en wederrechtelijke vrijheidsberoving. Op 31.12.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 05.04.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan psychotrope stoffen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk 2 pillen amfetamines. Dit feit pleegde u op 18.08.2015. Dit vonnis bestraft eveneens de feiten bepaald door het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 04.10.2016, namelijk bezit van verdovende middelen.

Op 18.08.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Op 29.08.2016 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 02.10.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en verboden wapendracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 17.06.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie uitstel voor een periode van 5 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. Deze feiten pleegde u op 22.11.2016.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.12.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen, namelijk een knipmes; aan een verboden wapen te hebben gedragen of voorhanden gehad en aan opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Deze feiten pleegde u op 03.08.2016 en op 01.10.2016.

Op 02.02.2017 werd u een onderbreking van de strafuitvoering toegekend met het oog op elektronisch toezicht. Een maand verder zijn er nieuwe veroordelingen waardoor u een straftotaal kreeg van meer dan 3 Jaar en dus niet meer in aanmerking kwam om vanuit de gevangenis in elektronisch toezicht geplaatst te worden. U keerde op de gestelde datum, namelijk op 14.03.2017 niet terug naar de gevangenis en werd hiervoor geseind.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 07.03.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 dagen met probatie uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan psychotrope stoffen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk amfetamine; aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en cannabis. Deze feiten pleegde u op 13.01.2016 en op 18.08.2016

U keerde pas op 14.04.2018 terug naar de gevangenis.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.05.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.06.2017) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, namelijk een GSM van het merk Samsung;

aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, namelijk een blikje ice-tea en een stuk vis voor een totale waarde van 25 euro; aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen, namelijk twee alarmpistolen en een vouwmes en aan een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden te hebben gehad, namelijk 4 patronen teon Beaux & Co, 1 patroon FN 9mm en 1 patroon oorlogsmunitie. Deze feiten pleegde u tussen 19.04.2014 en 18.08.2015.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.08.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.11.2017) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een scherp, snijdend of stomp voorwerp te hebben gedragen of

vervoerd dat niet als wapen is ontworpen, maar waarvan duidelijk is dat degene die het draagt of vervoert, het wenst te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, namelijk een mes met automatisch slot met een lemmet van 7cm. Deze feiten pleegde u op 18.08.2016.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 11.07.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.03.2018) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in slaat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een verboden wapen voorhanden te hebben gehad of gedragen te hebben, namelijk een valmes met slot. Dit feit pleegde u op 15.08.2016.

Op 19.11.2018 werd het probatie uitstel u verleend bij vonnis d.d. 07.03.2017 herroepen nadat uit het verslag van de probatiecommissie bleek dat u uw voorwaarden onvoldoende had nageleefd.

Sinds zeer jonge leeftijd beging u strafbare feiten. De jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren, hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werd u toevertrouwd aan een rijksgesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht. De opgelegde maatregelen van Jeugdbescherming hebben reet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd, bleef u volharden in het plegen van misdrijven.

Bij het vermoeden van een misdrijf stelt de politie een proces-verbaal op. Sinds uw aankomst in België werden reeds tal van processen-verbaal opgesteld in uw hoofde en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), afpersing, weerspanningheid, opzettelijke slagen en verwondingen, aanmatiging van naam, vernieling van afsluitingen, diefstallen met geweld of bedreiging en verstoring van de openbare orde.

U werd ook reeds tot 17 keer straf rechtelijk veroordeeld. Uit de PV's en de veroordelingen kan afgeleid worden dat u helemaal niet onder de indruk bent van het ingrijpen van de politiediensten of het gerecht en weinig tot geen moeite doet om uw verplichtingen of engagementen na te komen.

U kreeg reeds zeer veel kansen van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u steeds opnieuw de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was niet bereid voldoende inspanning te blijven leveren om op het rechte pad te blijven of om de opgelegde voorwaarden te blijven respecteren. De werkstraf waartoe u veroordeeld werd op 19.05.2015 voerde u niet uit. Er werden u meermaals straffen met uitstel en/of probatievoorwaarden opgelegd, u werd zelfs een paar keer onder elektronisch toezicht geplaatst. U hield zich niet aan gemaakte afspraken en zowel het aan u verleende uitstel als het elektronisch toezicht diende meermaals te worden herroepen.

Op 13.10.1999 pleegde u, op een brutale manier, een diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van wapens en een gestolen voertuig. U hield uw slachtoffer gevangen en bedreigde hem met de dood. Eveneens werden slagen en verwondingen toegebracht die een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg had en werd hij bedreigd door gebaren of zinnebeelden. Uw slachtoffer was erg aangedaan door al deze gebeurtenissen. U ging aan de haal met een BMW 730, bankkaarten, 23.000 Bf., muntstukken voor een onbekende waarde, 3 gouden halskettingen, 2 gouden ringen, 2 gouden armbanden, 3 horloges, een dictafoon, 2 foto toestellen, GSM en huissleutels. U werd voor deze feiten op 15.10.2000 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een periode van 5 jaar voor 18 maanden en u werd voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek. Dit soort feiten veroorzaakt hevige angstgevoelens en gevoelens van onveiligheid in de samenleving. U heeft uw slachtoffer ongetwijfeld een traumatiserende angst bezorgd en psychisch letsel aangedaan. Door aldus te handelen heeft u in zeer ernstige mate inbreuk gemaakt op de persoonlijke integriteit van het slachtoffer.

Op 03.01.2001 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar voor het dragen van een verboden wapen, namelijk een vlindermes en een vouwmes en voor het opzettelijk vernielen van landelijke of stedelijke afsluitingen. Deze feiten pleegde u op 04.08.1999. Dit vonnis bestrafte ook de feiten die u pleegde tussen 17.09.1999 en 31.12.1999, namelijk poging tot diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen om in het bezit van de weggenomen

voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, bij nacht; vernieling of beschadiging van andermans roerende eigendommen met geweld of bedreiging, namelijk een personenauto; opzettelijke verwondingen of slagen met een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg; slagen te hebben toegebracht aan een agent; weerspanning tegen agenten; opzettelijk geheel of ten dele landelijke of stedelijke afsluitingen te hebben vernield en bedreigingen door woorden, daden, gebaren tegen agenten.

Tussen 01.03.2000 en 10.03.2000 maakte u zich schuldig aan heling, weerspanning met geweld of bedreiging tegen agenten en aan aanmatiging van een naam die u niet toekwam. Voor deze feiten werd u op 03.01.2001 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar.

Een maand later, namelijk op 09.02.2001, werd u opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 Jaar met uitstel voor een periode van 3 Jaar voor 18 maanden voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met braak, inklimming of valse sleutels, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; het besturen van een motorrijtuig zonder de verplichte aansprakelijkheidsverzekering en aan het besturen van een motorrijtuig zonder houder te zijn van een rijbewijs. Deze feiten pleegde u op 04.03.2000 en op 06.03.2000. U verzocht de rechtbank van Antwerpen om gedeeltelijk uitstel omwille van uw zeer jeugdige leeftijd, uw blanco strafregister ten tijde van de misdrijven, uw traumatische ervaringen als kind door de burgeroorlog in Libanon en door de vlucht van uw gezin naar België, de onvoldoende greep die uw ontwortelde ouders op hun zonen hebben kunnen uitoefenen, maar vooral omwille van het inzicht dat u sedert uw voorlopige hechtenis bekwam en uw wil om uw studies als slager te beëindigen en vast werk te vinden.

Uw Inzicht was niet van lange duur want op 08.06.2003 werd u betrappt op het dragen en h8t voorhanden hebben van een verweerwapen zonder wettige reden en zonder vergunning, namelijk een pistool ASTRA 6.35. U maakte zich tevens schuldig aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. De Rechtbank van Antwerpen stelde dat u gestraft diende te worden omdat uw gedrag een bedreiging vormde voor de openbare veiligheid en u reeds vroeger veroordeeld werd voor vermogensdelicten. Zij veroordeelde u op 18.01.2005 tot een gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling.

In de nacht van 25 op 26 oktober 2005 maakte u zich, samen met twee jonge mannen, schuldig aan een gewelddadige diefstal. Het slachtoffer werd op de grond geduwd en zwaar geslagen. Zijn zakken werden gefouilleerd en zijn GSM-toestel werd ontvreemd. Hij liep hierbij ernstige verwondingen op. U en uw kompanen werden in de buurt van de feiten onderschept. De feiten werden ontkend maar jullie werden allen ter plaatse en bij een spiegelconfrontatie herkend door meerdere getuigen. De feiten zijn bijzonder ernstig. Jullie maakten gebruik van verregaande bedreigingen en fysiek geweld louter met het oog op onmiddellijk financieel gewin. U trok blijkbaar geen lering uit eerdere veroordelingen. U werd dan ook op 22.05.2006 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden.

Op 26.11.2007 werd u een voorwaardelijke Invrijheidstelling toegekend die bijna 2 jaar goed verliep maar dan ook werd Ingetrokken.

Op 29.08.2009 werd u immers betrappt op het dragen van een verboden wapen, namelijk een boksbeugel. U werd diezelfde dag opgesloten in de gevangenis uit hoofde van de herroeping van de voorlopige invrijheidstelling d.d. 26.11.2007. Op 18.06.2010 werd u, bij verstek, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden. Op 04.09.2010 kwam u vrij door strafeinde.

Op 02.07.2011 werd u opnieuw betrappt op het dragen van een verboden wapen, namelijk een springmes. U werd hiervoor op 22.10.2012, bij verstek, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4

maanden in staat van wettelijke herhaling. Op 07.03.2013 diende u verzet In tegen het vonnis d.d. 22.10.2012 en op 27.03.2013 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling.

De rechtbank stelde dat inbreuken op de wapenwetgeving een gevaar vormen voor de maatschappelijke veiligheid. Ze verhogen de kans op escalatie bij een mogelijk conflict.

Op 15.08.2011 maakte u zich schuldig aan een diefstal met geweld of bedreiging, namelijk een portefeuille met inhoud o.m. een SIS-kaart en een identiteitskaart. U werd hiervoor op 20.04.2012. bij verstek, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Op 08.10.2012 werd u opgesloten uit hoofde van uw veroordelingen bij verstek d.d. 18.06.2010 en 20.04.2012. U tekende verzet aan tegen deze vonnissen. Op 09.10.2012 werd er u een strafonderbreking toegekend. De rechtbank stelde dat beide feiten zich vermengden als zijnde gepleegd met éénzelfde strafbaar opzei. Dat u een zwaar beladen strafregister heeft, reeds geweld- en vermogensdelicten pleegde en geen lering trok uit de veroordelingen. Er dient u opnieuw meer respect bijgebracht te worden voor de eigendomsrechten en de fysieke en psychische integriteit van anderen. Daar u een gevaar blijft uitmaken voor de openbare veiligheid werd u dan ook op 30.11.2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Op 06.12.2012 werd u vrijgesteld.

Hoewel u pas op 06.12.2012 vrijgesteld werd uit de gevangenis, maakte u zich alweer snel schuldig aan nieuwe feiten. Op 24.02.2013 werd u wederom opgesloten in de gevangenis nadat u op 23.02.2013 werd u betrapt in de Albert Heijn-winkel na het stelen van een fles wijn. U werd gevat door het personeel. De wijnfles was verstopt in uw broekspijp. Naar aanleiding van uw arrestatie deden de politiediensten een fouille en troffen zij een gestolen rijbewijs en een gestolen bankkaart aan. U betwistte de feiten en stelde dat de jas waarin het rijbewijs werd aangetroffen niet de uwe was en dat u deze jas op de Groenplaats had gevonden en aangedaan. De bankkaart had u naar eigen zeggen gevonden op de Groenplaats. De rechtbank stelde dat de feiten zeer ernstig zijn en tonen in uw hoofde een complete normvervaging aan en een totale minachting voor de eigendommen van derden. U vroeg ter terechtzitting om een allerlaatste kans, doch uw rijk strafrechtelijk verleden toonde 8an dat u geen lering heeft getrokken uit vroegere veroordelingen. U werd op 05.04.2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Op 03.05.2013 werd er u een onderbreking van de strafuitvoering toegekend om eind juni onder elektronisch toezicht geplaatst te worden. Op 25.06.2013 werd de onderbreking van de strafuitvoering ingetrokken omdat u naar eigen zeggen bij een vriendin was blijven slapen en zich vergist had van dag om verlof aan te vragen.

U kreeg een nieuwe kans en op 06.11.2013 werd er u opnieuw een strafonderbreking toegekend. Daarop kwam u echter op de gestelde datum, namelijk 04.03.2014 niet terug naar de gevangenis.

U keerde pas op 08.04.2015 terug naar de gevangenis en toen zei u dat u niks wist van die strafonderbreking.

Twee maand later, namelijk op 22.06.2015 werd u nogmaals een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Nog geen 2 maanden na uw voorlopige invrijheidstelling werd u op 18.08.2015 naar aanleiding van een seining en een controle op heterdaad betrapt op het bezit van drugs, namelijk 2 pillen amfetamines. Op 05.04.2016 werd u hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel voor een periode van 3 jaar. Dit vonnis bestrafte eveneens de feiten bepaald door het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 04.10.2016, namelijk bezit van verdovende middelen. De feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en de eigen gezondheid en geven bovendien aanleiding tot het ontstaan van randcriminaliteit.

Nog eens twee maanden later, namelijk op 22.08.2015 werd u opnieuw opgesloten voor een diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, door twee of meer personen, namelijk 3 flessen parfum. Dit feit pleegde u op 16.07.2014 tijdens het niet terugkeren na uw strafonderbreking. De rechtbank stelde dat u een signaal diende gegeven te worden dat de door u gepleegde feiten, die getuigen van een gebrek voor het eigendomsrecht en de fysieke integriteit van anderen, niet getolereerd kunnen worden. De rechtbank ging In op uw verzoek tot het opleggen van een werkstraf om u te motiveren uw gunstige

voornemens waar te maken. Op 19.05.2015 werd u voor dit feit veroordeeld (op verzet tegen vonnis 01.10.2014) tot een autonome werkstraf van tachtig uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving: 10 maanden) in staat van wettelijke herhaling. Over het algemeen kan een werkstraf helpen om het wederrechtelijke karakter van gepleegde feiten te doen inzien en ertoe aan te zetten om zich in de toekomst te onthouden van het plegen van analoge feiten of andere misdrijven; tevens komt dergelijke straf een resocialisatie en re-integratie ten goede aangezien men bij het verrichten van diensten voor de gemeenschap deel blijft uitmaken van de samenleving en een zinvolle tijdsbesteding leert kennen. De gunst van een werkstraf was echter niet aan u besteed. De werkstraf waartoe u veroordeeld werd, voerde u niet uit zodat de vervangende gevangenisstraf van 10 maanden in uitvoering gebracht diende te worden. U had nochtans zelf verzocht tot het opleggen van een werkstraf om u te motiveren uw gunstige voornemens waar te maken. Het ligt duidelijk niet in uw karakter om uw engagementen en verplichtingen na te komen.

Op 16.09.2015 werd u vrijgesteld en op 22.11.2015 maakte u zich opnieuw schuldig aan opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. Op 01.12.2015 ging uw slachtoffer naar de politie en verklaarde hij op 22.11.2015 in zijn woning slagen te hebben gekregen van een vriend. Hij toonde een foto van deze vriend en u werd door de politie geïdentificeerd. U en uw vriend v/aren op uitstap en hadden daar alcohol en drugs genomen. Jullie gingen terug naar zijn appartement v/aar een discussie ontstond waarna u hem uitkleedde, hem vastbond en een sok in zijn mond stak. Toen hij vastgebonden was kreeg hij nog slagen. Uw slachtoffer vertoonde bloeduitstortingen. In een latere verklaring lichtte uw slachtoffer toe dat hij mogelijk eerst slagen had gegeven. U bevestigde dat er een discussie was en dat er een aantal wederzijdse slagen vielen. U erkende lakens rond uw slachtoffer te hebben gedaan. Voor de 2e feiten werd u op 27.12.2015 opgesloten onder aanhoudingsmandaat en op 31.12.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven. Op 17.06.2016 werd u voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatiewaardstelling voor een periode van 5 Jaar in staat van wettelijke herhaling. De rechtbank stelde "de feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met andermans fysieke integriteit. Een discussie in een discotheek wordt verdergezet op een appartement. Beklaagde brengt het slachtoffer daarbij ernstige slagen toe en "om de situatie onder controle te houden" bindt hij het slachtoffer vast met lakens. Beklaagde werd in het verleden reeds veroordeeld voor gelijkaardige feiten en trok hieruit geen lering. Beklaagde vroeg een werkstraf bij monde van zijn advocaat. De rechtbank is van oordeel dat beklagde (u), gezien zijn verslavingsproblematiek met daar gekoppeld geweld, meer gebaat is met het naleven van probatievoorwaarden. Gelet op de problematiek van beklagde is het duidelijk dat hij nood heeft aan begeleiding en therapie en dit onder de vorm van de hierna bepaalde probatievoorwaarden. Beklaagde heeft bij monde van zijn raadsman ingestemd met het naleven van probatievoorwaarden. Beklaagde kan opgenomen worden in de ontwenningafdeling van ADIC. Deze probatievoorwaarden zullen beklagde ertoe aanzetten een andere wending te geven aan zijn leven en zijn problematiek intensief aan te pakken. Dit beantwoordt dan ook het best aan de repressieve en preventieve doeleinden van de straf."

U werd op 18.08.2016 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met een ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Op 29.08.2016 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Hoewel u bij vonnis d.d. 17.06.2016 de gunst van probatiemaatregelen kreeg, onder meer om te werken aan uw agressieproblematiek pleegde u iets meer dan 3 maanden later opnieuw feiten met agressie. U stond terecht voor het dragen van een vrij verkrijgbaar wapen zonder wettige reden; verboden wapendracht en het toebrengen van slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid. Op 01.10.2016 werd de politie geroepen voor een vechtpartij en u werd op 02.10.2016 opgesloten onder aanhoudingsmandaat. Een getuige verklaarde dat een persoon zonder enige aanleiding slagen gaf aan enkele Oost-Europeanen. Eén van de mannen was ernstig gekwetst aan zijn hand. Even later meldde een tweede getuige zich die meedeelde dat de dader van de feiten zich in een café iets verderop bevond. U werd geïdentificeerd en voldeed aan de door de getuigen opgegeven persoonsbeschrijving. U was in het bezit van een ketting. Het slachtoffer verklaarde dat een man achter hem kwam gelopen en hem duwde. Hij duwde terug en wandelde verder. De man kwam opnieuw achter hem aan en sloeg hem dan. Een getuige verklaarde dat u zich agressief gedroeg tegen een aantal personen. U wandelde weg, keerde dan op uw stappen terug en viel de personen langs achter aan. De getuige zag dat u daarbij iets in de hand had. U verklaarde dat u geduwd werd waardoor u viel; dat toen u op de grond lag toen 1 of 2 personen uw ketting wilden afnemen die u dan uitdeed; dat u er niemand mee sloeg. De feiten zijn bijzonder ernstig en de rechtbank veroordeelde u op 16.12.2016 tot een gevangenisstraf van 30

maanden in staat van wettelijke herhaling. U kon nogmaals uw driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met andermans fysieke Integriteit. Om totaal duistere redenen, vermoedelijk ingevolge dronkenschap, bracht u ernstige slagen toe aan een derde met een arbeidsongeschiktheid tot gevolg. U leek niet te beseffen dat probatie-uitstel een gunst is, die geenszins vrijblijvend is en die een strikt engagement vergt. U had nochtans zelf ingestemd met de probatievoorwaarden, hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u zich niet aan uw woord houdt, onbetrouwbaar bent en weinig zin voor verantwoordelijkheid heeft.

Op 02.02.2017 werd u een onderbreking van de strafuitvoering toegekend met hel oog op elektronisch toezicht. Een maand verder zijn er nieuwe veroordelingen waardoor u een straftotaal kreeg van meer dan 3 Jaar en dus niet meer in aanmerking kwam om vanuit de gevangenis in elektronisch toezicht geplaatst te worden. U keerde op de vooropgestelde datum, namelijk op 14.03.2017 niet terug naar de gevangenis en werd hiervoor geseind.

Op 07.03.2017 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 dagen met probatieuitstel voor een periode van 3 jaar. Dit naar aanleiding van een oproep op 13.01.2016 voor problemen in een winkel waar u onder invloed bleek te zijn van drugs en u In het bezit van amfetamine was. Alsook naar aanleiding van een controle op de openbare v/eg op 18.08.2016 inzake drugoverlast In een café waar u probeerde een verpakking met cocaïne en heroïne in te slikken. Deze feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en de eigen gezondheid en bovendien aanleiding geven tot het ontstaan van randcriminaliteit.

U keerde pas op 14.04.2018 terug naar de gevangenis.

Op 16.05.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.06.2017) werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 Jaar in staat van wettelijke herhaling. Op 10.03.2015 werd aangifte gedaan van een gewelddadige diefstal van een GSM. Uw slachtoffer werkte als prostituee en u was haar klant. U werd geïdentificeerd bij fotovoorlegging en uw slachtoffer overhandigde tevens uw portefeuille die u blijkbaar was kwijtgespeeld in het tumult. Op 15.07.2015 werd u op heterdaad betrapt bij een winkeldiefstal. Om uw vlucht te verzekeren sloeg en stampte u een aanwezige beveiligingsagent en duwde u een onschuldige omstaander op de grond die hierdoor een heupkwetsuur opliep. U werd meermaals aangetroffen In het bezit van vrij verkrijgbare wapens zonder hiertoe een wettige reden te aantonen, dan wel van patronen voor vergunningsplichtige vuurwapens. Op 19.04.2014 was u in het bezit van een alarmpistool, op 31.08.2014 van een vouwmes, op 18.08.2015 had u munitie op zak en op 22.08.2015 droeg u een alarmpistool. De rechtbank stelde dat de feiten ernstig zijn en dat uw handelingen wijzen op een gevaarlijk en agressieve ingesteldheid waarbij geen enkel respect wordt getoond voor andermans eigendom of voor de fysieke en psychische integriteit van anderen.

Hoewel u bij vonnis d.d. 17.06.2016 de gunst van probatiemaatregelen kreeg, pleegde u op 18.06.2016, op 15.08.2016 en op 18.08.2016 wederom feiten.

Op 19.06.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.11.2017) werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden In staat van wettelijke herhaling. Op 18.08.2016 werd de politie opgeroepen omwille van een vechtpartij In een café en een drugtransactie. Wanneer de politieagenten het café betraden zagen zij dat u iets lussen de voering van uw zetel stak. Het betrof een plooimes met slot. De feiten zijn laakbaar, getuigen van normvervalsing en verhogen het onveiligheidsgevoel in onze samenleving. Het dragen van een wapen verhoogt de kans op escalatie bij een mogelijk conflict. U trekt duidelijk geen enkele lering uit uw talrijke voorgaande veroordelingen voor dezelfde en andere strafbare feiten. U getuigt evenmin van enig schuldinzicht of probleembesef.

Op 11.07.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.03.2018) werd u opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden In staat van wettelijke herhaling voor het dragen of het voorhanden hebben van een verboden wapen, namelijk een valmes met slot. Dit feit pleegde u op 15.08.2016.

Op 19.11.2018 werd het probatleuitstel u verleend bij vonnis d.d. 07.03.2017 herroepen nadat uit het verslag van de probatiecommissie bleek dat u uw voorwaarden onvoldoende had nageleefd.

Het moge duidelijk zijn dat u niet onder de indruk was van de gerechtelijke procedures en dat u feiten bleef opstapelen. Het gegeven dat u, ondanks de vele kansen die u geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien. noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Bovendien

werd u meermaals veroordeeld voor het bezit van verboden wapens. Het risico dat een wapen ook effectief gebruikt wordt, waardoor slachtoffers ernstig verwond dan wel gedood worden, valt niet uit te sluiten.

Hoewel u sinds de huidige detentie enige tijd buiten de gevangenis geweest bent zonder nieuwe feiten te plegen, is het zo dat er sprake is van een voorgeschiedenis van heel veel recidives. De gepleegde feiten dateren misschien wel van enige tijd geleden; toch laat uw gedrag nog steeds te wensen over. Hoewel uw gedrag gedurende uw laatste detentie relatief rustig is geweest, dienden er immers toch een aantal tuchtrapporten opgesteld te worden. Eén tucht had betrekking op een grote hoeveelheid medicatie die gevonden werd op uw cel; een ontmanteld scheermesje en een paar verstopte rubberen handschoenen. Voorts werd er meermaals opgemerkt dat u aan andere gedetineerden iets zou hebben uitgedeeld tijdens de wandeling. In het najaar van 2018 werd u tijdens de wandeling betrapt op het aanbrennen van bolletjes bruine substantie in sigaretten. Ook werd er een grote hoeveelheid medicatie en cannabis gevonden op uw cel. Tijdens uw werk in de regio speelde u met 2 andere gedetineerden met muntbolletjes. U lijkt dus nog steeds niet te beseffen dat u zich dient te herpakken, dit op alle vlakken. U wist immers dat u riskeerde terug in de gevangenis te belanden indien u de gestelde voorwaarden niet respecteerde. Toch was zelfs dat vooruitzicht voor u onvoldoende om meer inspanningen te leveren. Er ligt geen enkel stuk voor dat aantoonde dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Deze vaststelling - in combinatie met de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de door u gepleegde feiten - maakt dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er nog steeds een groot risico op recidive bestaat.

De Dienst Detentiebeheer weigerde d.d. 30.08.2018, 03.09.2018, 17.09.2018 en 11.03.2019 uitgaansvergunning en penitentiair verlof. De motivatie hiervoor was dat het gerechtelijk parcours dat u reeds doorliep, met de vele kansen die u werden geboden zonder positief resultaat waren. U beschikt niet over uitgaansvergunningen of penitentiaire verloven bij uw ouders, al was u hier wel vragende partij voor.

U verscheen op 02.07.2020 voor de SURB inzake uw verzoek tot beperkte detentie en tot elektronisch toezicht. De SURB wees op 10.07.2020 beide verzoeken af wegens het ontbreken van een veilig reclasseringsplan.

Meer bepaald ontbreken op het vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke elementen om het recidiverisico maximaal in te perken. Ter zitting verzocht u de rechtbank nog om u bij bijzondere maatregel uitgaansvergunningen toe te kennen. De rechtbank zag echter geen uitzonderlijke omstandigheden die rechtvaardigen u deze maatregel toe te kennen.

Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u reeds 17 keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09. P.I.). Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, kan niet uitgesloten worden gelet op uw voorgeschiedenis van heel veel recidives. Uit uw administratief dossier blijkt dat u bij het kantoor niet-fiscale invordering een schuld van 7.435,85 euro heeft; waardoor u opnieuw in de verleiding zou kunnen komen uw legaal inkomen aan te vullen door geld uit misdrijven. U gaf in het 'standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke Invrijheidstelling d.d. 03.05.2019' aan dat u geen verslavingsproblemen meer heeft. Dat u in de gevangenis niet gebaat is en de laatste periode voor de huidige detentie u ook niet meer gebruikt zou hebben. Op 13.11.2018 was er bij een politiecontroleactie op drugs een positieve reactie door de drugshond op uw verblijfsruimte in de gevangenis. De reactie was er bij een zelf gerolde sigaret. De politie deelde mee dat de hond reageerde op drugs dat in de gerolde sigaret zal. Uit het 'standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke Invrijheidstelling d.d. 23.03.2020' blijkt eveneens dat er toch, om de mogelijkheden open te houden, contact werd opgenomen met Tandem in verband met de eventuele begeleiding inzake middelenafhankelijkheid. Deze aanmelding werd on-hold gezet omdat uw recht op verblijf in onderzoek was. Er liggen geen stukken voor dat de middelen- en persoonlijkheidsproblematiek waarmee u kampt inmiddels volledig van de baan zou zijn. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke

criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dal er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Op 13.08.2018 werd u tijdens een gesprek met de migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegd zou worden. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U verklaarde diezelfde dag in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Libanees is; dat u Nederlands, Frans en Engels kan spreken en/of lezen; dat u 8 of 9 jaar oud was toen u in België aankwam; dat u in het bezit bent van een Belgische identiteitskaart en dat u geen Libanese Identiteitsdocumenten heeft; dat u 2 à 3 jaar geleden een operatie gehad heeft ter hoogte van uw hart en u er nog altijd wat last van heeft; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was op de (...) te 2000 Antwerpen; dal u niet getrouwd bent in België en er geen duurzame relatie heeft; dat u familie heeft In België, namelijk uw vader (A. F.), uw stiefmoeder (C. L.), uw broers (A. H. en A. R.) en uw zus (A. R.); dat u geen minderjarige kinderen heeft In België; dat u niet getrouwd bent in uw land van herkomst of in een ander land dan België, er geen duurzame relatie heeft noch minderjarige kinderen; dat u geen familie heeft In uw land van herkomst of In een ander land dan België; dat u naar verschillende scholen in Antwerpen bent geweest omdat u hier immers al van uw 9 jaar bent; dat de laatste school die u zich herinnert gelegen was in de Brederodestraat in Antwerpen en dat het om deeltijds onderwijs ging; dat u ook verschillende opleidingen heeft gevolgd als monteur-lasser en elektricien; dat u verschillende jobs heeft gehad; dat u onder andere gewerkt heeft bij P. te Wondelgem en bij B. te Antwerpen; dat u niet gewerkt heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet wil terugkeren naar Libanon omdat u daar geen familie meer heeft; dat uw familie In België woont; dat u politiek vluchteling bent; dat u bent opgegroeid in België en dat u niks of niemand meer heeft in Libanon. Op 14.08.2018 werd u gezien door de maatschappelijk assistente van de Psychosociale Dienst. Deze deelde ons mee dat u nog niet overtuigd was om oen advocaat hiervoor aan te stellen, ook niet om attesten aan te leveren, Ze had u wel nog eens gezegd dat dit mogelijks negatief gevolg kan hebben. Ze stelde dat u echt beperkt bent en nu met uw hoofd bij uw straf zit en dit echt moeilijk is voor u om aan andere dingen te denken. Ze vroeg toch een verlenging aan van de 15 dagen omdat u zich misschien nog zou bedenken. U voegde geen bijkomende elementen toe.

U werd op 28.05.2020, via de griffie van de gevangenis van Antwerpen, nogmaals uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig achtte dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis zou hebben om uw situatie correct in te schatten en die een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15.12.1980). U verklaarde diezelfde dag in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Nederlands is; dal u Nederlands, Frans en Engels kan lezen en/of schrijven; dat u moeilijk kan lezen of schrijven; dat u sinds uw Jeugd, ongeveer 8 jaar in België bent; dat u in hel bezit bent van een fotokopie van uw paspoort; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dal u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was op de (...) te 2000 Antwerpen in een gehuurde woning; dat u niet getrouwd bent in België en er geen duurzame relatie heeft; dat u familie heeft In België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u niet getrouwd bent In uw land van herkomst of in een ander land dan België, er geen duurzame relatie heeft noch minderjarige kinderen; dat u geen familie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dal u naar de lagere school ging, secundair dal u niet kan terugkeren naar Libanon omdat u vluchteling bent van de oorlog; dat u daar niks kent; dat u daar geen toekomst perspectief heeft en dat u niet mag teruggaan naar Libanon, beroeps en deeltijds onderwijs volgde; dat de laatste school die u zich herinnert gelegen was in de Brederodestraat in Antwerpen en dat het om deeltijds onderwijs ging; dal u lang geleden gewerkt heeft; dal u niet gewerkt heeft in uw land van herkomst of In een ander land dan België; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België;

Tot op heden (06.08.2020) voegde u geen bijkomende elementen toe.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 22 § 1. 3° van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de ernst of de aard van de Inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, met de duur van uw verblijf in het Rijk, met het bestaan van banden met uw

land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied.

Uw vader (A. F., geboren in 1955 te Beiroet, nationaliteit: Libanon, C-kaart geldig tot 11.07.2020), uw stiefmoeder (C. L., geboren op 11.08.1954 te Casablanca, nationaliteit: Marokko, C-kaart geldig tot 30.01.2025), uw broers (A. H., geboren in 1978 te Beiroet, nationaliteit: Libanon en A. R., geboren op 05.08.1990 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit sinds 30.06.1997) en uw zus (A. R., geboren op 25.07.1988 te Etterbeek, van Belgische nationaliteit sinds 30.06.1997) verblijven in België. Uw vader, uw stiefmoeder en uw zus kwamen sinds uw huidige detentie, namelijk vanaf 14.04.2018 nog niet op bezoek in de gevangenis. Uw broer R. zijn laatste bezoek dateert van 17.09.2019 (zie bezoekerslijst lot 06.08.2020).

Met betrekking tot uw broer, A. H., kan opgemerkt worden dat deze sinds 25.01.2006 opgesloten is in de gevangenis, hij werd geïnterneerd. U zag uw broer op de wandeling en jullie hebben een tijdje samen op cel gezeten. Op 17.12.2019 werd hij geplaatst in een psychiatrische instelling. U gaf aan deze broer niet te steunen in hoe hij zijn leven aanpakt. Uw broer A. S. werd in het verleden reeds 2 maal correctioneel veroordeeld en liep 7 politievale veroordelingen op. Uw vader werd in 2014 eveneens veroordeeld door politierechtbank tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en hun vader en stiefmoeder en tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokranl v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06. A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nadc e.a. v. Zweden, par. 76). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u, uw broers, uw zus, uw vader en uw stiefmoeder. Uit de omstandigheid dat u in het verleden bij hen gewoond hebt, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden worden afgeleid. Het gegeven dat uw broer R. u kwam bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit het 'standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke Invrijheidstelling d.d. 03.05.2019' blijkt dat uw vader een belangrijke steunfiguur is maar dat de relatie met uw vader verslechtert is doorheen de jaren van uw detentie. In een maatschappelijke enquête van 2015 was er reeds een kritische houding van hem tegenover u. Uw vader was toen al van oordeel dat u al veel kansen had gehad zonder ze te benutten. U was toen nog v/el welkom voor verlof.

Sinds het begin van uw huidige detentie zou uw vader kwaad op u zijn en komt hij niet op bezoek in de gevangenis. U zou wel nog telefonisch contact hebben. Uw leeftijd, met name 29 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan v/orden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. U toont niet aan dat u met de door u reeds doorlopen korte werkervaringen, de gevolgde opleidingen en het behaalde diploma niet werkzaam zou kunnen zijn in uw herkomstland of daar waar u zich zou vestigen. Een loutere financiële afhankelijkheid en het inwonen volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door uw vader en stiefmoeder gegeven worden, ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen). Uw vader, stiefmoeder, broer en zus kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Libanon dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 01.07.1992, op 11-jarige leeftijd, in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 29 jaar oud. De omstandigheid dat u al op zeer jonge leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard

zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend ondanks de meerdere kansen die u geboden werden. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Aangezien u op zeer jonge leeftijd in België aankwam, zal het terugkeren naar Libanon of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Er werden geen elementen voorgelegd dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Libanon of in een derde land te vestigen. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Libanon omdat u vluchteling bent van de oorlog; dat u daar niks of niemand kent; dat u daar geen familie meer heeft; dat u daar geen toekomst perspectief heeft en dat u niet mag teruggaan naar Libanon. Uit voorgaande en na navraag bij het CGVS blijkt dat u geen vluchtelingenstatus heeft. Er zou ooit een aanvraag geweest zijn van uw vader en het CGVS had hem gezegd dat hij, samen met u en uw broer, naar de Dienst Vreemdelingenzaken moest gaan, maar dit is nooit gebeurd. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat iemand van uw familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Libanon waarop een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Er wordt evenmin aangetoond dat geen van uw in België verblijvende familieleden u niet tijdelijk zou kunnen vergezellen om u er wegwijs te maken. Uit het formulier hoorrecht d.d. 13.08.2018 blijkt dat u 'Libanees' spreekt, dus taal is geen probleem. In uw hoorrecht d.d. 28.05.2020 stelt u dat u moeilijk kan lezen of schrijven. Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u, naar eigen zeggen, een diploma heeft behaald. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat iemand die een diploma heeft behaald moeilijk kan lezen of schrijven.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden voornamelijk korte tewerkstellingen had is niet van die aard om overwogen maatregel te mildereren. U heeft slechts zeer sporadisch gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt, het is niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden. Uit uw administratief blijkt dat u momenteel zou uitgeschreven zijn als werkzoekende wegens ziekte. Dat u de laatste periode voor uw huidige detentie niet kon werken omdat u een probleem had met uw hand. In de gevangenis startte u even werk in de keuken maar dit gaf u snel op omwille van rugproblemen. Daarna kon u beginnen in de regie. Sinds 05.11.2019 bent u aan de slag in de wasserij van de gevangenis, wat eerder licht en aangepast werk betreft. De vaardigheden die u tijdens uw werken en uw opleiding(en) in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u in Libanon, of daar waar u zich zal vestigen, geen werk zou kunnen vinden om in uw eigen levensonderhoud te voorzien.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat uw 3 laatste tewerkstellingen bij het OCMW van Antwerpen (van 21.04.2009 tot 28.04.2009, van 14.02.2011 tot 27.02.2011 en van 08.03.2011 tot 25.04.2012), onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van artikel 60§7 van de OCMW wet) vielen. De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude of het gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod aan.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. U bevindt zich als 29-jarige reeds in de strafcategorie tussen zeven en tien jaar. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte reeds tal van slachtoffers en het risico dat u nog meer slachtoffers zal maken, is reëel. Met toepassing van een vaststaand beginsel van Internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen. In het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006,

Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/Belgie, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkendali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 13.08.2018 dat u 2 à 3 jaar geleden een operatie onderging ter hoogte van uw hart en er nog steeds last van heeft. Uit uw administratief blijkt dat u momenteel zou uitgeschreven zijn als werkzoekende wegens ziekte. Dat u de laatste periode voor uw huidige detentie niet kon werken omdat u een probleem had met uw hand. In de gevangenis startte u even werk in de keuken maar dit gaf u snel op omwille van rugproblemen. U legt geen medische attesten voor die deze bewering staven. Er wordt niet aangetoond dat u een bepaalde medische behandeling zou nodig hebben die niet in Libanon beschikbaar en toegankelijk zou zijn.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen en dit voor een duur van 6 Jaar, om volgende redenen:

Een inreisverbod van 6 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De duur van het inreisverbod houdt rekening met het feit dat u veel familie in België heeft.

Sinds zeer jonge leeftijd beging u strafbare feiten. De jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren, hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werd u toevertrouwd aan een rijksgesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd, bleef u volharden in het plegen van misdrijven.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 15.11.2000 (op verzet tegen het vonnis d.d. 06.09.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een periode van 5 jaar voor 18 maanden en werd u voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan wederrechtelijke en willekeurige aanhouding met de omstandigheid dat de aangehouden persoon met de dood bedreigd werd; aan opzettelijke verwondingen of slagen met een ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u op 13.10.1999.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 03.01.2001 (op verzet tegen het vonnis d.d. 22.11.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een vlindermes en een vouwmes en aan opzettelijk landelijke of stedelijke afsluitingen geheel of ten dele vernield te hebben. Deze feiten pleegde u op 04.08.1999. Dit vonnis bestrafte eveneens de feiten bepaald voor het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 05.03.2001, namelijk poging tot diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, bij nacht; vernieling of beschadiging van andermans roerende eigendommen met geweld of bedreiging, namelijk een personenauto; opzettelijke verwondingen of slagen met een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg; slagen te hebben toegebracht aan een agent; weerspanning tegen agenten; opzettelijk geheel of ten dele landelijke of stedelijke afsluitingen te hebben vernield en bedreigingen door woorden, daden, gebaren tegen agenten. Deze feiten pleegde u tussen 17.09.1998 en 31.12.1999.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 03.01.2001 (op verzet tegen het vonnis d.d. 22.11.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan heling; weerspelligheid met geweld of bedreiging tegen agenten en aan aanmatiging van een naam die u niet toekwam. Deze feiten pleegde u tussen 01.03.2000 en 10.03.2000.

De Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeelde u op 09.02.2001 (op verzet tegen het vonnis d.d. 24.11.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een periode van 3 jaar voor 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met braak, inklimming of valre sleutels, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan het besturen van een motorrijtuig zonder de verplichte aansprakelijkheidsverzekering en aan het besturen van een motorrijtuig zonder houder te zijn van een rijbewijs. Deze feiten pleegde u op 04.03.2000 en op 00.03.2000.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 18.01.2005 (op verzet tegen het vonnis d.d. 04.06.2004) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een verweerwapen te hebben gedragen zonder wettige reden en zonder vergunning, namelijk een pistool ASTRA 6.35; aan een verweerwapen voorhanden te hebben gehad zonder vergunning, namelijk een pistool ASTRA 6.35 en aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u op 08.06.2003.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 22.05.2006 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met de omstandigheid dat het geweld of de bedreiging een blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid als gevolg had, namelijk een GSM Nokia 1100. Dit feit pleegde u in de nacht 25 op 26.10.2005.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 30.11.2012 (op verzet tegen vonnis d.d. 18.06.2010 en vonnis d.d. 20.04.2012) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een boksbeugel en aan diefstal met geweld of bedreiging. Deze feiten pleegde u op 15.08.2011 en op 29.08.2009.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 27.03.2013 (op verzet tegen vonnis d.d. 22.10.2012) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een springmes. Dit feit pleegde u op 02.0.2011.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 05.04.2013 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren en aan bedrieglijke verbergings (2 feiten). Deze feiten pleegde u tussen 31.01.2013 en 24.02.2013. Dit vonnis bestraft eveneens de feiten bepaald door het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen d.d. 16.04.2014, op beroep tegen het vonnis d.d. 22.10.2013, namelijk diefstal.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.05.2015 (op verzet tegen vonnis 01.10.2014) tot een autonome werkstraf van tachtig uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving: 10 maanden) in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te

kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, door twee of meer personen, namelijk 3 flessen parfum. Dit feit pleegde u op 16.07.2014.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 05.04.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan psychotrope stoffen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk 2 pillen amfetamines. Dit feit pleegde u op 18.08.2015. Dit vonnis bestraft eveneens de feiten bepaald door het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 04.10.2016, namelijk bezit van verdovende middelen.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 17.06.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatieuitstel voor een periode van 5 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. Deze feiten pleegde u op 22.11.2015.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.12.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen, namelijk een knipmes; aan een verboden wapen te hebben gedragen of voorhanden gehad en aan opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Deze feiten pleegde u op 03.08.2016 en op 01.10.2016.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 07.03.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 dagen met probatieuitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan psychotrope stoffen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk amfetamine; aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaine en cannabis. Deze feiten pleegde u op 13.01.2016 en op 18.08.2016.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.05.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.06.2017) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, namelijk een GSM van het merk Samsung; aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, namelijk een blikje ice-tea en een stuk vis voor een totale waarde van 25 euro; aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen, namelijk twee alarmpistolen en een vouwmes en aan een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden te hebben gehad, namelijk 4 patronen Leon Beaux & Co. 1 patroon FN 9mm en 1 patroon oorlogsmunitie. Deze feiten pleegde u tussen 19.04.2014 en 18.08.2015.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.06.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.11.2017) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een scherp, snijdend of stomp voorwerp te hebben gedragen of vervoerd dat niet als wapen is ontworpen, maar waarvan duidelijk is dat degene die het draagt of vervoert, het wenst te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van personen, namelijk een mes met automatisch slot met een lemmet van 7cm. Deze feiten pleegde u op 18.08.2016.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 11.07.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.03.2018) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een verboden wapen voorhanden te hebben gehad of gedragen te hebben, namelijk een valmes met slot. Dit feit pleegde u op 15.08.2016.

Bij het vermoeden van een misdrijf stelt de politie een proces-verbaal op, sinds uw aankomst in België werden reeds tal van processen-verbaal opgesteld in uw hoofde en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), afpersing, weerspanningheid, opzettelijke slagen en verwondingen, aanmatiging van naam, vernieling van afsluitingen, diefstallen met geweld of bedreiging en verstoring van de openbare orde.

U werd reeds tot 17 keer strafrechtelijk veroordeeld. Uit de PVs en de veroordelingen kan afgeleid worden dat u helemaal niet onder de indruk bent van het ingrijpen van de politiediensten of het gerecht en weinig tot geen moeite doet om uw verplichtingen of engagementen na te komen.

U kreeg reeds zeer veel kansen van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u steeds opnieuw de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken.

Dit was echter niet aan u besteed, want u was niet bereid voldoende inspanning te blijven leveren om op het rechte pad te blijven of om de opgelegde voorwaarden te blijven respecteren. De werkstraf waartoe u veroordeeld werd op 19.05.2015 voerde u niet uit. Er werden u meermaals straffen met uitstel en/of probatievoorwaarden opgelegd, u werd zelfs een paar keer onder elektronisch toezicht geplaatst. U hield zich niet aan gemaakte afspraken en zowel het aan u verleende uitstel als het elektronisch toezicht diende meermaals te worden herroepen.

Het moge duidelijk zijn dat u niet onder de indruk was van de gerechtelijke procedures en dat u feiten bleef opstapelen. Het gegeven dat u, ondanks de vele kansen die u geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Bovendien werd u meermaals veroordeeld voor het bezit van verboden wapens. Het risico dat een wapen ook effectief gebruikt wordt, waardoor slachtoffers ernstig verwond dan wel gedood worden, valt niet uit te sluiten.

Hoewel u sinds de huidige detentie enige tijd buiten bent geweest zonder nieuwe feiten te plegen, is het zo dat er sprake is van een voorgeschiedenis van heel veel recidives. De gepleegde feiten dateren misschien wel van enige tijd geleden; toch laat uw gedrag nog steeds te wensen over. Hoewel uw gedrag gedurende uw laatste detentie relatief rustig is geweest, dienden er immers toch een aantal tuchtrapporten opgesteld te worden. Eén tucht had betrekking op een grote hoeveelheid medicatie die gevonden werd op uw cel; een ontmanteld scheermesje en een paar verstopte rubberen handschoenen. Voorts werd er meermaals opgemerkt dat u aan andere gedetineerden iets zou hebben uitgedeeld tijdens de wandeling. In het najaar van 2018 werd u tijdens de wandeling betrapt op het aanbrengen van bolletjes bruine substantie in sigaretten. Ook werd er een grote hoeveelheid medicatie en cannabis gevonden op uw cel. Tijdens uw werk in de regio speelde u met 2 andere gedetineerden met muntbolletjes. U lijkt dus nog steeds niet te beseffen dat u zich dient te herpakken, dit op alle vlakken. U wist immers dat u riskeerde terug in de gevangenis te belanden indien u de gestelde voorwaarden niet respecteerde. Tot was zelfs dat vooruitzicht voor u onvoldoende om meer inspanningen te leveren, Er ligt geen enkel stuk voor dat aantoont dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Deze vaststelling - in combinatie met de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de door u gepleegde feiten - maakt dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er nog steeds een groot risico op recidive bestaat.*

De Dienst Detentiebeheer weigerde d.d. 30.08.2018, 03.09.2018, 17.09.2018 en 11.03.2019 uitgaansvergunning en penitentiair verlof. De motivatie hiervoor was dat het gerechtelijk parcours dat u reeds doorliep, met de vele kansen die u werden geboden zonder positief resultaat v/aren. U beschikt niet over uitgaansvergunningen of penitentiare verloven bij uw ouders, al was u hier wel vragende partij voor.

U verscheen op 02.07.2020 voor de SURB inzake uw verzoek tot beperkte detentie en tot elektronisch toezicht. De SURB wees op 10.07.2020 beide verzoeken af wegens het ontbreken van een veilig reclasseringsplan. Meer bepaald ontbreken op het vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke elementen om het recidiverisico maximaal in te perken. Ter zitting verzocht u de rechtbank nog om u bij bijzondere maatregel uitgaansvergunningen toe te kennen. De rechtbank zag echter geen uitzonderlijke omstandigheden die rechtvaardigen u deze maatregel toe te kennen.

Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u reeds 17 keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst erop dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, kan niet uitgestoten worden gelet op uw voorgeschiedenis van heel veel recidives. Uit uw administratief dossier

blijkt dat u bij het kantoor niet-fiscale invordering een schuld van 7.435,85 euro heeft; waardoor u opnieuw in de verleiding zou kunnen komen uw legaal Inkomen aan te vullen door geld uit misdrijven. U gaf in het 'standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 03.05.2019' aan dat u geen verslavingsproblemen meer heeft. Dat u in de gevangenis niet gebruikt en de laatste periode voor de huidige detentie u ook niet meer gebruikt zou hebben. Op 13.11.2018 was er bij een politiecontroleactie op drugs een positieve reactie door de drugshond op uw verblijfsruimte in de gevangenis. De reactie was er bij een zelf gerolde sigaret. De politie deelde mee dat de hond reageerde op drugs dat in de gerolde sigaret zat. Uit het standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 23.03.2020' blijkt eveneens dat er toch, om de mogelijkheden open te houden, contact werd opgenomen met Tandem in verband met de eventuele begeleiding inzake middelenafhankelijkheid. Deze aanmelding werd on-hold gezet omdat u recht op verblijf in onderzoek was.

Er liggen geen stukken voor dat de middelen- en persoonlijkheidsproblematiek waarmee u kampt inmiddels volledig van de baan zou zijn. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het gedrag dat u al jaren vertoont, blijkt duidelijk dat u belust bent op snel en makkelijk geldelijk gewin en dat u daarbij geweld niet schuwt. Zoals reeds aangehaald, maakte u geen gebruik van de kansen die u geboden werden. U toont aan dat u geen lering trekt uit uw eerdere veroordelingen. U bevindt zich als 29-jarige in de strafcategorie tussen zeven en tien jaar en uw strafeinde is pas op 21.06.2026. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte reeds tal van slachtoffers en het risico dat u nog meer slachtoffers zal maken, is reëel. Met toepassing van een vaststaand beginsel van Internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubllanzila Mayeka en Kaniki Milunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqulm/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Batkandall/Verenigd Koninkrijk, § 67). De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

U hebt geen gezin gesticht op het grondgebied. Uw vader (A. F., geboren in 1955 te Beiroet, nationaliteit: Libanon, C-kaart geldig tot 11.07.2020), uw stiefmoeder (C. L., geboren op 11.08.1954 te Casablanca, nationaliteit: Marokko, C-kaart geldig tot 30.01.2025), uw broers (A. H., geboren in 1978 te Beiroet, nationaliteit: Libanon en A. R., geboren op 05.08.1990 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit sinds 30.06.1997) en uw zus (A. R., geboren op 25.07.1988 te Etterbeek, van Belgische nationaliteit sinds 30.06.1997) verblijven in België. Uw vader, uw stiefmoeder en uw zus kwamen sinds uw huidige detentie, namelijk vanaf 14.04.2018 nog niet op bezoek in de gevangenis. Uw broer R. zijn laatste bezoek dateert van 17.09.2019 (zie bezoekerslijst tot 06.08.2020). Met betrekking tot uw broer, A. H., kan opgemerkt worden dat deze sinds 25.01.2006 opgesloten is in de gevangenis, hij werd geïnterneerd. U zag uw broer op de wandeling en jullie hebben een tijdje samen op cel gezeten. Op 17.12.2019 werd hij geplaatst in een psychiatrische instelling. U gaf aan deze broer niet te steunen in hoe hij zijn leven aanpakt. Uw broer A. S. werd in het verleden reeds 2 maal correctioneel veroordeeld en liep 7 politionele veroordelingen op. Uw vader werd in 2014 eveneens veroordeeld door politierechtbank tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en hun vader en stiefmoeder en tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Naïc e.a. v. Zweden, par. 76). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u, uw broers, uw zus, uw vader en uw stiefmoeder. Uit de omstandigheid dat u in het verleden bij hen gewoond hebt, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden worden afgeleid. Het gegeven dat uw broer R. u kwam bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit het 'standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 03.05.2019' blijkt dat uw vader een belangrijke steunfiguur is maar dat de relatie met uw vader verslechtert is doorheen de jaren van uw detentie. In een maatschappelijke enquête van 2015 was er reeds een kritische houding van hem tegenover u. Uw vader was toen al van oordeel dat u al veel kansen had gehad zonder ze te benutten. U was toen nog wel welkom voor verlof. Sinds het begin van uw huidige detentie zou uw vader kwaad op u zijn en komt hij niet op bezoek in de gevangenis. U zou wel nog telefonisch contact hebben. Uw leeftijd, met name

29 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. U toont niet aan dat u met de door u reeds doorlopen korte werkervaringen, de gevolgde opleidingen en het behaalde diploma niet werkzaam zou kunnen zijn in uw herkomstland of daar waar u zich zou vestigen. Een loutere financiële afhankelijkheid en het inwonen volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door uw vader en stiefmoeder gegeven worden, ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen).

Uw vader, stiefmoeder, broer en zus kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Libanon dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

Aangezien u op zeer jonge leeftijd in België aankwam, zal het terugkeren naar Libanon of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen.

Er werden geen elementen voorgelegd dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Libanon of in een derde land te vestigen. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Libanon omdat u vluchteling bent van de oorlog; dat u daar niks of niemand kent; dat u daar geen familie meer heeft; dat u daar geen toekomst perspectief heeft en dat u niet mag teruggaan naar Libanon. Uit voorgaande en na navraag bij het CGVS blijkt dat u geen vluchtelingenstatus heeft. Er zou ooit een aanvraag geweest zijn van uw vader en het CGVS had hem gezegd dat hij, samen met u en uw broer, naar de Dienst Vreemdelingenzaken moest gaan, maar dit is nooit gebeurd. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat iemand van uw familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Libanon waarop een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Er wordt evenmin aangetoond dat geen VBO uw in België verblijvende familieleden u niet tijdelijk zou kunnen vergezellen om u er wegwijs te maken. Uit het formulier hoorrecht d.d. 13.08.2018 blijkt dat u Libanees spreekt, dus taal is geen probleem. In uw hoorrecht d.d. 28.05.2020 stelt u dat u moeilijk kan lezen of schrijven. Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u, naar eigen zeggen, een diploma heeft behaald. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat iemand die een diploma heeft behaald moeilijk kan lezen of schrijven. Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan v/el elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden voornamelijk korte tewerkstellingen had is niet van die aard om overwogen maatregel te mildereren. U heeft slechts zeer sporadisch gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt, het is niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden. Uit uw administratief blijkt dat u momenteel zou uitgeschreven zijn als werkzoekende wegens ziekte. Dat u de laatste periode voor uw huidige detentie niet kon v/erken omdat u een probleem had met uw hand. In de gevangenis startte u even werk in de keuken maar dit gaf u snel op omwille van rugproblemen. Daarna kon u beginnen in de regio. Sinds 05.11.2019 bent u aan de slag in de wasserij van de gevangenis, wat eerder licht en aangepast werk betreft. De vaardigheden die u tijdens uw werken en uw opleiding(en) in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u in Libanon, of daar waar u zich zal vestigen, geen werk zou kunnen vinden om in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat uw 3 laatste tewerkstellingen bij het OCMW van Antwerpen (van 21.04.2009 tot 28.04.2009, van 14.02.2011 tot 27.02.2011 en van 08.03.2011 tot 25.04.2012). onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van artikel 60§7 van de OCMW wet) vielen. De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude of het gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod aan.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 13.08.2018 dat u 2 à 3 Jaar geleden een operatie onderging ter hoogte van uw hart en er nog steeds last van heeft. Uit uw administratief blijkt dat u

momenteel zou uitgeschreven zijn als werkzoekende wegens ziekte, Dat u de laatste periode voor uw huidige detentie niet kon werken omdat u een probleem had met uw hand. In de gevangenis startte u even werk in de keuken maar dit gaf u snel op omwille van rugproblemen. U legt geen medische attesten voor die deze bewering staven. Er wordt niet aangetoond dat u een bepaalde medische behandeling zou nodig hebben die niet in Libanon beschikbaar en toegankelijk zou zijn. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Nergens uit uw administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Libanon een risico op schending van het artikel 3 van het EVRM zou inhouden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 44bis en 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending van 44bis en 22 §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Schending van de formele motiveringsverplichting.

Artikel 44 bis § 1 vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een einde kan maken aan het verblijf van burgers van de Unie of hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 44 bis § 2 vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een einde kan maken aan het verblijf van burgers van de Unie of hun familieleden die krachtens de artikelen 42 quinquies en 42 sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De bestreden beslissing neemt als rechtgrond om het verblijf te beëindigen artikel 22 § 1,3° vreemdelingenwet. Dit artikel geeft de minister de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De beslissing steunt op een onjuiste rechtsgrond.

Verzoeker is de broer van A. R. (RR ...) en van A. R. (RR ...) die beiden sedert 30.6.1997 de Belgische nationaliteit hebben.

Hij is bijgevolg een familielid van een burger van de Unie.

De beslissing hanteert bijgevolg een onjuiste wettelijke grondslag.

Om die reden dient ze vernietigd te worden.

Bijkomend dient in dit kader opgemerkt te worden dat artikel 44bis § 4 vreemdelingenwet bijkomend voor toepassing van artikel 44bis § 1 een specifiek onderzoek vereist naar de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, sociale en structurele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dit is niet zonder belang daar de toepassing van artikel 44bis een ruimer onderzoek en een specifiekere beoordeling vereist dan de toepassing van artikel 22 vreemdelingenwet.

Het specifiek onderzoek van artikel 44bis § 4 is niet gevoerd, minstens niet volledig gevoerd, minstens niet of niet volledig aanwezig in de bestreden beslissing.

Ook om die reden dient de beslissing vernietigd te worden?"

2.1.2. Verzoeker voert aan dat een onjuiste rechtsgrond is gebruikt om het verblijfsrecht te beëindigen. Hij stelt dat als broer van A.R. en A.Ri., die de Belgische nationaliteit hebben verkregen, hij een

familieelid is van een burger van de Unie. Bijgevolg had de bestreden beslissing zich moeten steunen op artikel 44bis van de Vreemdelingenwet en niet op artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

(...)

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Artikel 44bis, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet voorziet:

“§1

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen , alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familieelid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, , bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.

Sans préjudice de l'article 42sexies et pour autant qu'il n'y ait pas de procédure en cours auprès du Conseil du Contentieux des étrangers conformément à l'article 39/79, un droit de séjour permanent est reconnu au citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, , et aux membres de sa famille, pour autant qu'ils aient séjourné dans le Royaume pendant une période ininterrompue de cinq ans et ce conformément aux instruments juridiques de l'Union européenne.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid.(...)”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is artikel 44bis van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoeker kan niet als een familieelid van een Unieburger worden beschouwd. Verzoeker heeft zijn verblijfsmachtiging immers niet ontleend aan zijn Belgische broers. Verzoeker toont niet aan dat hij gevestigd was bij deze broers.

De rechtsgrond, waarop de bestreden beslissing zich steunt, is correct. De verwerende partij merkt hierover correct op in haar nota met opmerkingen:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 12.08.1996 in het bezit werd gesteld van een BIVR geldig tot 16.05.1997, dat meermaals werd verlengd.

Op 25.01.2002 diende verzoeker te Antwerpen een “Aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 16)” in.

Op 25.06.2002 werd verzoeker in het bezit gesteld van een beslissing tot "Verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging" (bijlage 17), aan verzoeker betekend op 27.06.2002.

Op 23.05.2008 werd verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een C-kaart geldig tot 28.04.2013, die meermaals werd verlengd.

Op 24.04.2009 werd verzoekende partij van ambtshalve afgevoerd.

Op 30.10.2010 werd verzoekende partij opnieuw ingeschreven te Antwerpen en werd zij opnieuw in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 03.11.2015.

De C-kaart werd daaropvolgend meermaals verlengd, een laatste maal tot 15.02.2018.

Uit de verblijfshistoriek van verzoekende partij blijkt dat zij als derdelander sinds 1996 gemachtigd/toegelaten werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en dat zij sindsdien ononderbroken in België verblijft.

De Minister heeft geheel terecht vastgesteld dat haar verblijf in België enkel beëindigd kon worden in toepassing van art. 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, is art. 44bis van de Vreemdelingenwet niet van toepassing aangezien zij niet als een familielid van een Unieburger kan worden beschouwd. Verzoekende partij heeft haar verblijfsmachtiging immers niet ontleend aan haar Belgische broers."

Voor het overige legt verzoeker niet uit op welke andere wijze de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden, terwijl uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de redenen van de bestreden beslissing begrijpt en bespreekt zodat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van: "art. 22 §1, 3° en artikel 23 van de Vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsplicht."

Het tweede middel licht toe:

"Voor zover artikel 22 § 1, 3° van toepassing zou zijn, quod non, dient rekening te worden gehouden met de bepaling van artikel 23 dat stelt §1 alinea 2 dat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat motiveringen die losstaan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, niet mogen worden aangevoerd.

Artikel 23 § 2 stelt dan verder dat rekening moet worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er moet verder rekening worden gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

De bestreden beslissing beantwoordt op diverse punten deze voorwaarden niet.

Zo is er geen enkel motief voor wat betreft de gevolgen voor de familieleden van verzoeker.

Vermelde bepalingen impliceren dat er in essentie twee voorwaarden absoluut moeten vervuld zijn: ten eerste, de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, én dat hierbij rekening wordt gehouden met de ernst en de aard van de inbreuk of het gevaar dat van betrokkene uitgaat, en ten tweede, met de duur van het verblijf in het Rijk, de banden met het land van oorsprong of het ontbreken van die banden.

Deze twee criteria moeten samen vervuld zijn.

1.

Wat betreft de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, en de aard en ernst van de inbreuk en het gevaar dat van betrokkene uitgaat, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing in haar motivering deze voorwaarde niet hard maakt of minstens onjuist inschat.

Het begrip nationale veiligheid van artikel 43 Vreemdelingenwet (in casu gaat het om artikel 22 dn 23 met name ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, maar de invulling van het begrip nationale veiligheid zoals in onderstaande rechtspraak vermeld is in casu relevant) is door de

rechtspraak van de ECHT en van de RvV gevestigd als volgt (zie ondermeer arrest RvV nr. 205 782 van 22 juni 2018 en arrest RvV nr. 223 039 van 21 juni 2019):

Arrest RvV nr. 205 782:

2.3. De Raad merkt op dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. De bestreden beslissing steunt op artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° (...); 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder: “§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221 /EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Redenen van nationale veiligheid laten de lidstaten toe beperkingen te stellen aan het fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf binnen de Europese Unie. De lidstaten hebben de bevoegdheid een invulling te geven aan de nationale veiligheidsexceptie, in het licht van hun eigen nationale noden. Maar ze zijn verplicht dit op een strikte manier te doen, met respect voor het Unierecht en de algemene rechtsbeginselen.

Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) omschrijft het begrip ‘nationale veiligheid- als volgt: “Ten aanzien van het begrip „nationale veiligheid” blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punten 43 en 44).” (cf. HvJ 15 februari 2016, J.N., C-601/15, punt 66)

De bewijslast inzake het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt ligt bij de nationale autoriteiten. (HvJ 4 oktober 2007, Polat, C- 349/06, punt 35.)

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing ten onrechte ernstige redenen van openbare orde weerhoudt, tegen de achtergrond van de toepassing van artikel 23 vreemdelingenwet van de hier vermelde Europese rechtspraak.

Het is niet betwist dat verzoeker een ernstig strafregister heeft. Maar wat opvalt is dat het bij de 17 veroordelingen in de meeste gevallen over relatief lichte straffen gaat en bijgevolg over door de rechtbank geoordeelde relatieve inbreuken. Verzoeker wil hiermee zijn verantwoordelijkheid niet ontlopen, maar de lezing van de beslissing maakt vermelde stelling duidelijk.

Het is juist dat een aantal veroordelingen betrekking hebben op wapendracht (op één geval van een nepwapen gaat het om mes of boksbeugel of dergelijke), maar de veroordelingen betreffen geen ernstige gewelddaden of drugdelicten. Het gaat meestal om diefstallen en hier aanverwante gedragingen.

Het is juist dat het strafregister van kwantitatieve aard is, maar, zonder miskennen van de ernst, het strafrechtelijk kwalitatief karakter naar de mening van verzoeker niet terug te brengen is tot wat de wet en de Europese rechtspraak vereisen. Volgens artikel 23 vreemdelingenwet is de aard van de inbreuk een bepalend criterium.

Ook de vereiste actualiteit is naar de mening van verzoeker niet afdoende aangetoond door de bestreden beslissing.

De laatste feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd dateren van augustus 2016, of ruim vier jaar geleden. De bestreden beslissing erkent 'dat verzoeker sinds de huidige detentie enige tijd buiten is geweest zonder nieuwe feiten te plegen'. De beslissing focust op 'een voorgeschiedenis van heel veel recidives'. Op zich is dit motief niet afdoende om de actuele bedreiging hard te maken. In tegendeel is dit motief in tegenspraak met de vereiste van actuele bedreiging.

2.

Ten tweede vereist artikel 23 vreemdelingenwet dat wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de banden met het land van oorsprong of het ontbreken van die banden. Het is belangrijk te onderlijnen dat dit autonome criteria betreft, die op zich, en bijgevolg onafhankelijk van het strafrechtelijk gedrag, er toe kunnen leiden dat het verblijf niet wordt beëindigd.

De wetgever heeft deze criteria uitdrukkelijk en als autonome criteria in de wet ingeschreven.

In feite wilde de wetgever vermijden dat personen die zeer lange tijd in België verblijven en de facto geen band meer hebben met het land van herkomst, hun verblijf zouden verliezen.

Verzoeker is van mening dat hij precies het typevoorbeeld is voor die voorwaarden. Hij was elf jaar toen hij in België kwam en is thans 39 jaar; hij was 28 jaar ononderbroken in België. Hij is als kind naar België gekomen; zijn ganse directe familie kwam ook naar België. Zijn vader is een erkende vluchteling. Het is onmiskenbaar dat voor een persoon in een dergelijke situatie elke band met het land van oorsprong ontbreekt. Hij heeft of kent daar niemand.

Verder moet onderlijnd worden dat de vader van verzoeker een erkend politiek vluchteling is die nog steeds dit statuut heeft. Precies om reden dat hij vluchteling is, is de vader en ook verzoeker, nooit teruggekeerd naar Libanon. Dit bevestigt op zich ook dat er geen banden zijn met, minstens geen banden konden onderhouden worden met Libanon. Het is een specifieke reden waar de bestreden beslissing geen rekening mee heeft gehouden in het kader van de hier te verrichten beoordeling van de banden met het land van herkomst.

In dat kader wordt opgemerkt dat verzoeker als minderjarige lange tijd afhankelijk is geweest van zijn vader, en ook altijd in de mening is geweest dat hij politiek vluchteling was, omdat zijn vader het was. Ook dat was voor verzoeker, en overigens ook voor al de andere familieleden, om nooit terug te keren naar Libanon.

Verzoeker wil onderlijnen dat dit basiscriterium met allerlei pseudo-motiveringen in de bestreden beslissing wordt ondergesneeuwd. De wet is wat hij is en dient in redelijkheid te worden toegepast. Het probleem is dat de bestreden beslissing in feit enkel het criterium van de veroordelingen hanteert en dan

relatief kunstmatig motieven ontwikkelt in verband met de andere vereisten van artikel 23 vreemdelingenwet.”

2.2.2.1. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de verkeerde rechtsgrond hanteert (artikel 22, § 1, 3°, van de Vreemdelingenwet) en dat toepassing had moeten gemaakt worden van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet omdat zijn broers, A. S. en A. Ri., de Belgische nationaliteit hebben, zodat hij een familielid van een burger van de Unie is.

Deze stelling kan niet gevolgd worden. Verzoeker heeft zijn verblijfsmachtiging niet verkregen in hoofde van zijn broers.

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen correct op:

“Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing geheel terecht gesteund werd op art. 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Het desbetreffend artikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

(...)

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 12.08.1996 in het bezit werd gesteld van een BIVR geldig tot 16.05.1997, dat meermaals werd verlengd.

Op 25.01.2002 diende verzoeker te Antwerpen een “Aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 16)” in.

Op 25.06.2002 werd verzoeker in het bezit gesteld van een beslissing tot “Verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging” (bijlage 17), aan verzoeker betekend op 27.06.2002.

Op 23.05.2008 werd verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een C-kaart geldig tot 28.04.2013, die meermaals werd verlengd.

Op 24.04.2009 werd verzoekende partij van ambtshalve afgevoerd.

Op 30.10.2010 werd verzoekende partij opnieuw ingeschreven te Antwerpen en werd zij opnieuw in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 03.11.2015.

De C-kaart werd daaropvolgend meermaals verlengd, een laatste maal tot 15.02.2018.

Uit de verblijfshistoriek van verzoekende partij blijkt dat zij als derdelander sinds 1996 gemachtigd/toegelaten werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en dat zij sindsdien ononderbroken in België verblijft.”

Verzoeker toont geenszins aan dat zijn verblijfsmachtiging gekoppeld is aan zijn broers. De gebruikte rechtsgrond van artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet is correct.

2.2.2.2. Verzoeker meent in eerste instantie dat de bestreden beslissing niet aantoont dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving. De aard en ernst van de bedreiging van de inbreuk en het gevaar dat van verzoeker uitgaat, is onjuist ingeschat. Hij verwijst naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet en naar de rechtspraak hieromtrent en stelt dat eenzelfde interpretatie moet gegeven worden aan het begrip ‘nationale veiligheid’. Verzoeker citeert uit het arrest nr. 205 782 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en verwijst naar arresten van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ). In het licht hiervan werd ten onrechte de ernstige redenen van openbare orde weerhouden. Anderzijds stelt verzoeker dat hij weliswaar een ernstig strafregister heeft, maar dat gaat het om relatief lichte straffen. De veroordelingen betreffen geen ernstige gewelddaden of drugsdelicten. Alhoewel verzoeker kwantitatief een ernstig strafregister heeft, is de aard van de inbreuken bepalend. De vereiste actualiteit is evenmin aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 23 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing onder meer werd genomen en waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast.

In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

– de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;

– de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;

– het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;

– de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;

– de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;

– momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;
– artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;
– artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;
– artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;
– artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald:

“Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”.

Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het HvJ in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat:

“Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”

Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever: “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het HvJ moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot

volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”

De wetgever benadrukte wel: *“dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).*

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van het verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van

recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen, zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij/zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij kan worden opgemerkt: “dat *het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij is nagegaan welke veroordelingen er bestaan, met uitleg over de aard van de misdrijven. Verzoeker betwist het bestaan van deze strafrechtelijke veroordelingen niet.

De verwerende partij motiveert in voorliggende zaak als volgt waarom de verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving:

“Sinds zeer jonge leeftijd beging u strafbare feiten. De jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren, hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werd u toevertrouwd aan een rijksgesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht. De opgelegde maatregelen van Jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd, bleef u volharden in het plegen van misdrijven.

Bij het vermoeden van een misdrijf stelt de politie een proces-verbaal op. sinds uw aankomst in België werden reeds tal van processen-verbaal opgesteld in uw hoofde en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), afpersing, weerspanning, opzettelijke slagen en verwondingen, aanmatiging van naam, vernieling van afsluitingen, diefstallen met geweld of bedreiging en verstoring van de openbare orde.

(...)

U kreeg reeds zeer veel kansen van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u steeds opnieuw de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was niet bereid voldoende inspanning te blijven leveren om op het rechte pad te blijven of om de opgelegde voorwaarden te blijven respecteren. De werkstraf waartoe u veroordeeld werd op 19.05.2015 voerde u niet uit. Er werden u meermaals straffen met uitstel en/of probatievoorwaarden opgelegd, u werd zelfs een paar keer onder elektronisch toezicht geplaatst. U hield zich niet aan gemaakte afspraken en zowel het aan u verleende uitstel als het elektronisch toezicht diende meermaals te worden herroepen.

(...)

Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u reeds 17 keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09. P.I.). Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, kan niet uitgesloten worden gelet op uw voorgeschiedenis van heel veel recidives. Uit uw administratief dossier blijkt dat u bij het kantoor niet-fiscale invordering een schuld van 7.435,85 euro heeft; waardoor u opnieuw in de verleiding zou kunnen komen uw legaal inkomen aan te vullen door geld uit misdrijven. U gaf in het ‘standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke Invrijheidstelling d.d. 03.05.2019’ aan dat u geen verslavingsproblemen meer heeft. Dat u in de gevangenis niet gebatikt en de laatste periode voor de huidige detentie u ook niet meer gebruikt zou hebben. Op 13.11.2018 was er bij een politiecontroleactie op drugs een positieve reactie door de drugshond op uw verblijfsruimte in de gevangenis. De reactie was er bij een zelf gerolde sigaret. De politie deelde mee dat de hond reageerde op drugs dat in de gerolde sigaret zal. Uit het ‘standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke Invrijheidstelling d.d. 23.03.2020’ blijkt eveneens dat er toch, om de mogelijkheden open te houden, contact werd

opgenomen met Tandem In verband met de eventuele begeleiding inzak middelenafhankelijkheid. Deze aanmelding werd on-hold gezet omdat uw recht op verblijf in onderzoek was. Er liggen geen stukken voor dat de middelen- en persoonlijkheidsproblematiek waarmee u kampt inmiddels volledig van de baan zou zijn. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dal er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat uitvoerig werd rekening gehouden met de aard van de inbreuken en dat verzoeker geweld niet schuwde en herhaaldelijk diefstal pleegde. Verzoeker heeft wel degelijk drugsinbreuken gepleegd. Ook schuwde verzoeker niet om het misdrijf “opzettelijke slagen en verwondingen” meermaals te plegen, wat met zich meebrengt dat hij de fysieke integriteit van medeburgers in gevaar brengt.

Dit blijkt onder meer uit de volgende motieven, waarvan verzoeker er niet in slaagt ze te weerleggen:

“Op 05.10.2000 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met braak, inklimming of valse sleutels, door 2 of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens, met gebruik van een gestolen voertuig om de diefstal of uw vlucht te vergemakkelijken, geen houder van een rijbewijs, valse naamdracht, heling, weerspanningheid, opzettelijke slagen en verwondingen en geen verzekering.

De Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 15.11.2000 (op verzet tegen het vonnis d.d. 06.09.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een periode van 5 jaar voor 18 maanden en werd u voor een termijn van 5 jaar ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31 eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan wederrechtelijke en willekeurige aanhouding met de omstandigheid dat de aangehouden persoon met de dood bedreigd werd; aan opzettelijke verwondingen of slagen met een ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u op 13.10.1999.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 03.01.2001 (op verzet tegen het vonnis d.d. 22.11.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een vlindermes en een vouwmes en aan opzettelijk landelijke of stedelijke afsluitingen geheel of ten dele vernield te hebben. Deze feiten pleegde u op 04.08.1999. Dit vonnis bestrafte eveneens de feiten bepaald voor het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 05.03.2001, namelijk poging tot diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, bij nacht; vernieling of beschadiging van andermans roerende eigendommen met geweld of bedreiging, namelijk een personenauto; opzettelijke verwondingen of slagen met een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg; slagen te hebben toegebracht aan een agent; weerspanningheid tegen agenten; opzettelijk geheel of ten dele landelijke of stedelijke afsluitingen te hebben vernield en bedreigingen door woorden, daden, gebaren tegen agenten. Deze feiten pleegde u tussen 17.09.1999 en 31.12.1999.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 03.01.2001 (op verzet tegen het vonnis d.d. 22.11.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan heling; weerspanningheid met geweld of bedreiging tegen agenten en aan aanmatiging van een naam die u niet toekwam. Deze feiten pleegde u tussen 01.03.2000 en 10.03.2000. Op 13.03.2001 werd er u een voorlopige invrijheidstelling toegekend. De Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeelde u op 09.02.2001 (op verzet tegen het vonnis d.d. 24.11.2000) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor een periode van 3 jaar voor 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met

wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met braak, inklimming of valse sleutels, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan het besturen van een motorrijtuig zonder de verplichte aansprakelijkheidsverzekering en aan het besturen van een motorrijtuig zonder houder te zijn van een rijbewijs. Deze feiten pleegde u op 04.03.2000 en op 00.03.2000.

(...)

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 18.01.2005 (op verzet tegen het vonnis d.d. 04.06.2004) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een verweerwapen te hebben gedragen zonder wettige reden en zonder vergunning, namelijk een pistool ASTRA 6.35; aan een verweerwapen voorhanden te hebben gehad zonder vergunning, namelijk een pistool ASTRA 6.35 en aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u op 08.06.2003. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 22.05.2006 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met de omstandigheid dat het geweld of de bedreiging een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid als gevolg had. namelijk een GSM Nokia 1100. Dit feit pleegde u in de nacht 25 op 26.10.2005.

(...)

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 30.11.2012 (op verzet tegen vonnis d.d. 18.06.2010 en vonnis d.d. 20.04.2012) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een boksbeugel en aan diefstal met geweld of bedreiging. Deze feiten pleegde u op 15.08.2011 en op 29.08.2009. Op 06.12.2012 werd u vrijgesteld op verzet.

Op 24.02.2013 werd u opgesloten In de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; diefstal met braak. Inklimming of valse sleutels en diefstal.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 27.03.2013 (op verzet tegen vonnis d.d. 22.10.2012) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een springmes. Dit feit pleegde u op 02.0.2011.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 05.04.2013 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren en aan bedrieglijke verberging (2 feilen). Deze feiten pleegde u tussen 31.01.2013 en 24.02.2013. Dit vonnis bestraft eveneens de feiten bepaald door het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen d.d. 16.04.2014, op beroep tegen het vonnis d.d. 22.10.2013. namelijk diefstal.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.05.2015 (op verzet tegen vonnis 01.10.2014) tot een autonome werkstraf van tachtig uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving: 10 maanden) in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, door twee of meer personen, namelijk 3 flessen parfum. Dit feit pleegde u op 16.07.2014. Op 22.06.2015 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 22.08.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat In de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, verboden wapendracht, bij nacht. Op 16.09.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 27.12.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en wederrechtelijke vrijheidsberoving. Op 31.12.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 05.04.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 dagen met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan psychotrope stoffen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk 2 pillen amfetamines. Dit feit pleegde u op 18.08.2015. Dit vonnis bestraft eveneens de feiten bepaald door het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 04.10.2016, namelijk bezit van verdovende middelen.

Op 18.08.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Op 29.08.2016 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 02.10.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en verboden wapendracht.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 17.06.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie uitstel voor een periode van 5 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving. Deze feilen pleegde u op 22.11.2016.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.12.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen, namelijk een knipmes; aan een verboden wapen te hebben gedragen of voorhanden gehad en aan opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Deze feiten pleegde u op 03.08.2016 en op 01.10.2016.

(...)

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 07.03.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 dagen met probatie uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan psychotrope stoffen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk amfetamine; aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en cannabis. Deze feiten pleegde u op 13.01.2016 en op 18.08.2016

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.05.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.06.2017) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, namelijk een GSM van het merk Samsung;

aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, namelijk een blikje ice-tea en een stuk vis voor een totale waarde van 25 euro; aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen, namelijk twee alarmpistolen en een vouwmes en aan een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden te hebben gehad, namelijk 4 patronen teon Beaux & Co, 1 patroon FN 9mm en 1 patroon oorlogsmunitie. Deze feiten pleegde u tussen 19.04.2014 en 18.08.2015.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 19.08.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.11.2017) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden In staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een scherp, snijdend of stomp voorwerp te hebben gedragen of vervoerd dat niet als wapen is ontworpen, maar waarvan duidelijk is dat degene die het draagt of vervoert, het wenst te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel aan of het bedreigen van

personen, namelijk een mes met automatisch slot met een lemmet van 7cm. Deze feiten pleegde u op 18.08.2016.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 11.07.2018 (op verzet tegen vonnis d.d. 28.03.2018) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in slaat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een verboden wapen voorhanden te hebben gehad of gedragen te hebben, namelijk een valmes met slot. Dit feit pleegde u op 15.08.2016.

(...)

Hoewel uw gedrag gedurende uw laatste detentie relatief rustig is geweest, dienden er Immers toch een aantal tuchtrapporten opgesteld te worden. Eén tucht had betrekking op een grote hoeveelheid medicatie die gevonden werd op uw cel; een ontmanteld scheermesje en een paar verstopte rubberen handschoenen. Voorts werd er meermaals opgemerkt dat u aan andere gedetineerden iets zou hebben uitgedeeld tijdens de wandeling. In het najaar van 2018 werd u tijdens de wandeling betrapt op het aanbrengen van bolletjes bruine substantie in sigaretten. Ook werd er een grote hoeveelheid medicatie en cannabis gevonden op uw cel" (eigen onderlijning).

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de openbare orde niet ernstig werd geschonden, rekening houdend met de hoeveelheid van de misdrijven, het weigeren zich te herpakken, en de aard van de misdrijven die niet alleen over drugsdelicten handelen, maar waarbij verzoeker meermaals het geweld niet schuwde en gebruik maakte van wapens. Het gegeven dat verzoeker de feiten thans minimaliseert en spreekt over "lichte" straffen, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij besluit correct dat de verzoeker de openbare orde op ernstige wijze heeft geschaad, waarbij in de bestreden beslissing telkens uitvoerig wordt ingegaan op de aard en de ernst van de gepleegde inbreuken, naast het kwantitatief karakter van de gepleegde misdrijven, en blijkt dat verzoeker regelmatig agressief gedrag vertoont en opzettelijke slagen en verwondingen toebrengt aan derden, naast het plegen van drugsdelicten, wat ook een ernstige bedreiging voor de samenleving vormt, zelfs gepleegd tijdens zijn gevangenschap. De bestreden beslissing concludeert correct dat verzoeker een werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor het fundamentele belang van de samenleving. Haar citaat uit het arrest nr. 205 782 van de Raad doet hieraan geen afbreuk. Evenmin de verwijzingen naar de rechtspraak van het HvJ. Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten van 2016 niet dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven, zoals vermeld in de bestreden beslissing. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58).

Voorts gaat verzoeker eraan voorbij dat ook tijdens zijn gevangenschap hij zich niet onthield van het gebruik en verhandelen van drugs.

Verzoeker houdt onjuist voor dat hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de samenleving. Hij weerlegt niet de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Hoewel u sinds do huidige detentie enige tijd buiten bent geweest zonder nieuwe feiten te plegen, is het zo dat er sprake is van een voorgeschiedenis van heel veel recidives. De gepleegde feiten dateren misschien wel van enige tijd geleden; toch laat uw gedrag nog steeds te wensen over. Hoewel uw gedrag gedurende uw laatste detentie relatief rustig is geweest, dienden er Immers toch een aantal tuchtrapporten opgesteld te worden. Eén tucht had betrekking op een grote hoeveelheid medicatie die gevonden werd op uw cel; een ontmanteld scheermesje en een paar verstopte rubberen handschoenen. Voorts werd er meermaals opgemerkt dat u aan andere gedetineerden iets zou hebben uitgedeeld tijdens de wandeling. In het najaar van 2018 werd u tijdens de wandeling betrapt op het aanbrengen van bolletjes bruine substantie in sigaretten. Ook werd er een grote hoeveelheid medicatie en cannabis gevonden op uw cel. Tijdens uw werk in de regio speelde u met 2 andere gedetineerden met

muntsbolletjes. U lijkt dus nog steeds niet te beseffen dat u zich dient te herpakken, dit op alle vlakken. U wist immers dat u riskeerde terug in de gevangenis te belanden Indien u de gestelde voorwaarden niet respecteert. Toch was zelfs dat vooruitzicht voor u onvoldoende om meer Inspanningen te leveren. Er ligt geen enkel stuk voor dat aantoont dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Deze vaststelling - in combinatie met de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de door u gepleegde feiten - maakt dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat er nog steeds een groot risico op recidive bestaat.

De Dienst Detentiebeheer weigerde d.d. 30.08.2018, 03.09.2018, 17.09.2018 en 11.03.2019 uitgaansvergunning en penitentiair verlof. De motivatie hiervoor was dat het gerechtelijk parcours dat u reeds doorliep, met de vele kansen die u werden geboden zonder positief resultaat waren. U beschikt niet over uitgaansvergunningen of penitentiare verloven bij uw ouders, al was u hier wel vragende partij voor.

U verscheen op 02.07.2020 voor de SURB Inzake uw verzoek tot beperkte detentie en tot elektronisch toezicht. De SURB wees op 10.07.2020 beide verzoeken af wegens het ontbreken van een veilig reclasseringsplan.

Meer bepaald ontbreken op het vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke elementen om het recidiverisico maximaal in te perken. Ter zitting verzocht u de rechtbank nog om u bij bijzondere maatregel uitgaansvergunningen toe te kennen. Do rechtbank zag echter geen uitzonderlijke omstandigheden die rechtvaardigen u deze maatregel toe te kennen.

(...)

Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09. P.I.). Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, kan niet uitgesloten worden gelet op uw voorgeschiedenis van heel veel recidives. Uit uw administratief dossier blijkt dat u bij het kantoor niet-fiscale invordering een schuld van 7.435,85 euro heeft; waardoor u opnieuw in de verleiding zou kunnen komen uw legaal inkomen aan te vullen door geld uit misdrijven. U gaf in het 'standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke Invrijheidstelling d.d. 03.05.2019' aan dat u geen verslavingsproblemen meer heeft. Dat u in de gevangenis niet gebatikt en de laatste periode voor de huidige detentie u ook niet meer gebruikt zou hebben. Op 13.11.2018 was er bij een politie-controleactie op drugs een positieve reactie door de drugshond op uw verblijfsruimte in de gevangenis. De reactie was er bij een zelf gerolde sigaret. De politie deelde mee dat de hond reageerde op drugs dat in de gerolde sigaret zal. Uit het 'standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke Invrijheidstelling d.d. 23.03.2020' blijkt eveneens dat er toch, om de mogelijkheden open te houden, contact werd opgenomen met Tandem in verband met de eventuele begeleiding inzak middelenafhankelijkheid. Deze aanmelding werd on-hold gezet omdat uw recht op verblijf in onderzoek was. Er liggen geen stukken voor dat de midden- en persoonlijkheidsproblematiek waarmee u kampt inmiddels volledig van de baan zou zijn. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen."

Uit het standaardverslag van 13 november 2018 en dat van 3 mei 2019, uitgaand van de Federale Overheidsdienst Justitie, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten reëel is. Het actualisatieverslag van 23 maart 2020 meent dat een omkaderde re-integratie gewenst is "om het recidiverisico" te verlagen. Hetzelfde wordt vastgesteld in het verslag en het advies van 16 november 2018 en dat van 1 april 2020 onder de vorm van een bijlage 35 en een bijlage 36. Het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 12 april 2019, dat het toezicht en het penitentiair verlof afwijst, stelt dat agressiebegeleiding nodig is.

Met het actueel karakter van de bedreiging die verzoeker vormt, is rekening gehouden.

Er zijn voldoende aanwijzingen in het administratief dossier om aan te nemen dat het recidivegevaar nog altijd bestaat en verzoeker weerlegt niet de motieven aangaande de tuchtmaatregelen die lastens

hem zijn genomen. Bijgevolg weerhoudt de bestreden beslissing correct dat verzoeker nog een actuele bedreiging vormt, temeer hij er niet in slaagt een plan om omkaderde re-integratie voor te leggen. Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.2.2.3. In een volgend onderdeel houdt verzoeker voor dat artikel 23 van de Vreemdelingenwet is geschonden. Verzoeker betwist de juistheid van de motieven van de bestreden beslissing die stellen dat de duur van het verblijf in het Rijk, de banden met het oorsprongland of het ontbreken ervan niet van die aard zijn dat de bestreden beslissing niet moest genomen worden.

Verzoeker wijst erop dat dat hij naar België kwam wanneer hij elf jaar was en sedertdien een ononderbroken verblijf van 28 jaar heeft gehad in België. Elke band met het land van oorsprong ontbreekt. Zijn vader is erkend vluchteling en verzoeker meende dat hij dit ook was. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing louter pseudomotieven heeft.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

“Aangezien u op zeer jonge leeftijd in België aankwam, zal het terugkeren naar Libanon of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Er werden geen elementen voorgelegd dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Libanon of in een derde land te vestigen. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Libanon omdat u vluchteling bent van de oorlog; dat u daar niks of niemand kent; dat u daar geen familie meer heeft; dat u daar geen toekomst perspectief heeft en dat u niet mag teruggaan naar Libanon. Uit voorgaande en na navraag bij het CGVS blijkt dat u geen vluchtelingenstatus heeft. Er zou ooit een aanvraag geweest zijn van uw vader en het CGVS had hem gezegd dat hij, samen met u en uw broer, naar de Dienst Vreemdelingenzaken moest gaan, maar dit is nooit gebeurd. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat iemand van uw familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Libanon waarop een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Er wordt evenmin aangetoond dat geen van uw in België verblijvende familieleden u niet tijdelijk zou kunnen vergezellen om u er wegwijs te maken. Uit het formulier hoorrecht d.d. 13.08.2018 blijkt dat u ‘Libanees’ spreekt, dus taal is geen probleem. In uw hoorrecht d.d. 28.05.2020 stelt u dat u moeilijk kan lezen of schrijven. Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u, naar eigen zeggen, een diploma heeft behaald. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat iemand die een diploma heeft behaald moeilijk kan lezen of schrijven.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden voornamelijk korte tewerkstellingen had is niet van die aard om overwogen maatregel te milderen. U heeft slechts zeer sporadisch gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt, het is niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden. Uit uw administratief blijkt dat u momenteel zou uitgeschreven zijn als werkzoekende wegens ziekte. Dat u de laatste periode voor uw huidige detentie niet kon werken omdat u een probleem had met uw hand. In de gevangenis startte u even werk in de keuken maar dit gaf u snel op omwille van rugproblemen. Daarna kon u beginnen in de regio. Sinds 05.11.2019 bent u aan de slag in de wasserij van de gevangenis, wat eerder licht en aangepast werk betreft. De vaardigheden die u tijdens uw werken en uw opleiding(en) in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u in Libanon, of daar waar u zich zal vestigen, geen werk zou kunnen vinden om in uw eigen levensonderhoud te voorzien.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat uw 3 laatste tewerkstellingen bij het OCMW van Antwerpen (van 21.04.2009 tot 28.04.2009, van 14.02.2011 tot 27.02.2011 en van 08.03.2011 tot 25.04.2012), onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van artikel 60§7 van de OCMW wet) vielen. De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een ‘werkattitude’ op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude of het gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod aan.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. U bevindt zich als 29-jarige reeds in de strafcategorie tussen zeven en tien jaar. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte reeds tal van slachtoffers en het risico dat u nog meer slachtoffers zal maken, is reëel. Met toepassing van een vaststaand beginsel van Internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen, In het bijzonder In de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/Belgie, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkendali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 13.08.2018 dat u 2 à 3 jaar geleden een operatie onderging ter hoogte van uw hart en er nog steeds last van heeft. Uit uw administratief blijkt dat u momenteel zou uitgeschreven zijn als werkzoekende wegens ziekte. Dat u de laatste periode voor uw huidige detentie niet kon werken omdat u een probleem had met uw hand. in de gevangenis startte u even werk In de keuken maar dit gaf u snel op omwille van rugproblemen. U legt geen medische attesten voor die deze bewering staven. Er wordt niet aangetoond dat u een bepaalde medische behandeling zou nodig hebben die niet in Libanon beschikbaar en toegankelijk zou zijn.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat verzoeker een lang verblijf heeft in België. De bestreden beslissing houdt ook rekening met de vluchtelingenstatus die verzoekers vader heeft. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker de taal van zijn herkomstland kent en wijst op de jonge leeftijd van verzoeker, waardoor hij in staat kan zijn om een leven herop te bouwen in Libië. De bestreden beslissing wijst erop dat familieleden in België verzoeker tijdelijk kunnen begeleiden bij terugkeer. Waar verzoeker stelt dat zijn familieleden niet kunnen terugkeren omdat zijn vader vluchteling is, blijkt niet uit het administratief dossier dat alle familieleden erkend vluchteling zijn, wel integendeel heeft verzoeker er zelf in het verzoekschrift op gewezen dat twee broers de Belgische nationaliteit hebben verworven. Verzoeker toont evenmin aan dat hij nauwe contacten had met zijn vader die hem nooit in de gevangenis heeft bezocht, wat blijkt uit het administratief dossier.

Bovendien staat het de minister vrij het gebrek aan banden in het herkomstland af te wegen tegen de zwaarwichtigheid en de ernst van de gepleegde misdrijven en het recidivegevaar. Hoger werd al aangetoond dat de minister in dit geval een correcte inschatting heeft gemaakt. De Raad sluit zich aan bij dit standpunt en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat er sprake is van pseudomotieven.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

Bijgevolg maakt verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van: “*artikel 3 en 8 EVMR. Schending van artikel 23 vreemdelingenwet.*”

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Verzoeker heeft in de vragenlijsten opgeworpen dat zich beschouwt als een vluchteling.

Zijn vader is erkend als vluchteling. Verzoeker is altijd in de mening geweest dat hij ook als vluchteling diende beschouwd te worden.

Hij heeft blijkbaar nooit formeel het statuut van vluchteling bekomen.

Dit belet niet dat het intrekken van het verblijf in België, die de facto zou neerkomen op een gedwongen terugkeer naar Libanon, wat in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM, daar het leven van verzoeker daar in gevaar is. Het is niet omdat verzoeker niet formeel als vluchteling erkend is, dat hij geen gevaar zou lopen bij terugkeer, daar zijn vader destijds wel erkend werd als vluchteling, en dit zijn weerslag heeft op de kinderen.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt niet, alleszins niet afdoende. Het volstaat in dat kader niet om louter te stellen dat verzoeker zelf niet het statuut van vluchteling heeft.

In het kader van de banden met het land van herkomst is dit een belangrijk element dat de bestreden beslissing negeert. Wanneer die band er één is van vluchteling, direct of indirect via zijn vader, dient dit in overweging te worden genomen in het kader van artikel 23 vreemdelingenwet. De bestreden beslissing doet dit niet.

Wat betreft de toepassing van artikel 8 EVRM stelt de bestreden beslissing zich fundamenteel op het standpunt 'dat verzoeker geen gezin heeft gesticht op het grondgebied'. De relaties die verzoeker heeft met zijn vader, stiefmoeder, twee broers en zus worden in dat kader als niet afdoende weerhouden.

Artikel 8 EVRM impliceert het bestaan van het gezinsleven in de brede zin van het woord.

Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België steeds gezin gevormd met en op hetzelfde adres gewoond als zijn vader, stiefmoeder, broers en zus.

Hij heeft dit ook in de vragenlijst meegedeeld.

Dit gegeven kan niet afdoende weerlegd worden door het motief dat verzoeker zelf 'geen gezin gesticht heeft'.

Bovendien is de toepassing van artikel 8 EVRM ruimer dan het stichten van een eigen gezin; alle nauwe familierelaties vallen er onder.

Verder impliceert artikel 8 EVRM eveneens dat een onderzoek geschiedt naar het privéleven van verzoeker, wat op zich minstens vermelde familierelaties inhoudt, maar ook ruimer is.

Door het onderzoek naar artikel 8 EVRM in essentie te beperken tot het stichten van een eigen gezin schendt de beslissing vermeld artikel."

2.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het betoog van de verzoeker, waarbij hij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden. Hij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land, waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker slechts een zeer vage algemene stelling weergeeft over de wijze waarop artikel 3 van het EVRM geschonden is. Louter beweren dat een terugkeer naar het herkomstland een gevaar is voor de fysieke en psychische integriteit, volstaat niet.

Evenmin volstaat het erop te wijzen dat zijn vader een erkend vluchteling is om hieruit automatisch te besluiten dat door deze band verzoeker een gevaar voor zijn leven loopt bij terugkeer naar het herkomstland.

Verzoeker betwist niet dat hij niet de vluchtelingenstatus heeft. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat hij ooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de vluchtelingenstatus die zijn vader heeft. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat artikel 23 van de Vreemdelingenwet is geschonden. De Raad verwijst naar de bespreking van het tweede onderdeel van het tweede middel.

Verder bespreekt de bestreden beslissing uitvoerig de band die verzoeker met zijn vader heeft en wijst de bestreden beslissing erop dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband bestaat (zie ook verder bespreking van het tweede onderdeel van derde middel). Verzoeker houdt er enkel vage en algemene beschouwingen op na en legt geenszins uit waarom de band met zijn vader voor hem een persoonlijk gevaar zou betekenen en een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM zou doen ontstaan.

Dergelijke beschouwingen zijn niet van aard de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Dit onderdeel is ongegrond.

2.3.2.2. In een tweede onderdeel van het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen, wat in dit geval is geschied. Verzoeker betwist niet dat het tweede lid van artikel 8 niet correct is toegepast.

Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol

spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft deze een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een

zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoeker in de beoordeling wordt betrokken. De bestreden beslissing merkt op dat verzoeker geen eigen kerngezin heeft gevormd, feitelijke vaststelling die door verzoeker niet weerlegd wordt. Verder overweegt de bestreden beslissing:

“Uw vader (A. F., geboren In 1955 te Beiroet, nationaliteit: Libanon, C-kaart geldig tot 11.07.2020), uw stiefmoeder (C. L., geboren op 11.08.1954 te Casablanca, nationaliteit: Marokko, C-kaart geldig tot 30.01.2025), uw broers (A. H., geboren In 1978 te Beiroet, nationaliteit: Libanon en A. R., geboren op 05.08.1990 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit sinds 30.06.1997) en uw zus (A. R., geboren op 25.07.1988 te Etterbeek, van Belgische nationaliteit sinds 30.06.1997) verblijven in België. Uw vader, uw stiefmoeder en uw zus kwamen sinds uw huidige detentie, namelijk vanaf 14.04.2018 nog niet op bezoek In de gevangenis. Uw broer R. zijn laatste bezoek dateert van 17.09.2019 (zie bezoekerslijst lot 06.08.2020).

Met betrekking tot uw broer, A. H., kan opgemerkt worden dat deze sinds 25.01.2006 opgesloten is in de gevangenis, hij werd geïnterneerd. U zag uw broer op de wandeling en jullie hebben een tijdje samen op cel gezeten. Op 17.12.2019 werd hij geplaatst in een psychiatrische instelling. U gaf aan deze broer niet te steunen in hoe hij zijn leven aanpakt Uw broer A. S. werd In het verleden reeds 2 maal correctioneel veroordeeld en liep 7 politionele veroordelingen op. Uw vader werd in 2014 eveneens veroordeeld door politie rechtbank tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en hun vader en stiefmoeder en tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokranl v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06. A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nadc e.a. v. Zweden, par. 76). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u, uw broers, uw zus, uw vader en uw stiefmoeder. Uit de omstandigheid dat u in het verleden bij hen gewoond hebt, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden worden afgeleid. Het gegeven dat uw broer R. u kwam bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit het ‘standaardverslag met het oog op een voorwaardelijke Invrijheidstelling d.d. 03.05.2019’ blijkt dat uw vader een belangrijke steunfiguur is maar dat de relatie met uw vader verslechtert is doorheen de jaren van uw detentie. In een maatschappelijke enquête van 2015 was er reeds een kritische houding van hem tegenover u. Uw vader was toen al van oordeel dat u al veel kansen had gehad zonder ze te benutten. U was toen nog v/el welkom voor verlof.

Sinds het begin van uw huidige detentie zou uw vader kwaad op u zijn en komt hij niet op bezoek In de gevangenis. U zou wel nog telefonisch contact hebben. Uw leeftijd, met name 29 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan v/orden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en In uw levensonderhoud te voorzien. U toont niet aan dat u met de door u reeds doorlopen korte werkervaringen, de gevolgde opleidingen en het behaalde diploma niet werkzaam zou kunnen zijn In uw herkomstland of daar waar u zich zou vestigen. Een loutere financiële afhankelijkheid en het inwonen volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door uw vader en stiefmoeder gegeven worden, ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen). Uw vader, stiefmoeder, broer en zus kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u In Libanon dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.”

Verzoeker houdt voor dat hij steeds met zijn vader, stiefmoeder, broers en zus heeft samengewoond.

Met dit argument weerlegt verzoeker niet de juiste vaststelling in de bestreden beslissing dat hij, als meerderjarige, geen bijzondere afhankelijkheidsbanden met dit gezin aantoonde. Zo heeft zijn vader hem nooit bezocht in de gevangenis;

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Het louter deel uitmaken en samenwonen volstaat niet om in dit geval de bijzondere afhankelijkheidsband aan te tonen, temeer, zoals uit de bestreden beslissing blijkt, verzoeker meermaals en voor langere tijd in de gevangenis heeft verbleven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat niet alleen werd gemotiveerd dat verzoeker geen eigen gezin heeft gesticht maar dat op correcte wijze is vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheidsband is aangetoond en dat rekening is gehouden met de verklaringen in de vragenlijst.

Verzoeker gaat voorbij aan het volgende motief:

“Uw vader, uw stiefmoeder en uw zus kwamen sinds uw huidige detentie, namelijk vanaf 14.04.2018 nog niet op bezoek in de gevangenis. Uw broer R. zijn laatste bezoek dateert van 17.09.2019 (zie bezoekerslijst tot 06.08.2020)

Met betrekking tot uw broer, A. H., kan opgemerkt worden dat deze sinds 25.01.2006 opgesloten is in de gevangenis, hij werd geïnterneerd. U zag uw broer op de wandeling en jullie hebben een tijdje samen op cel gezeten. Op 17.12.2019 werd hij geplaatst in een psychiatrische instelling. U gaf aan deze broer niet te steunen in hoe hij zijn leven aanpakt Uw broer A. S. werd in het verleden reeds 2 maal correctioneel veroordeeld en liep 7 politionele veroordelingen op.”

Verzoeker houdt nog voor dat geen onderzoek is gevoerd naar diens privéleven.

Ook deze stelling is onjuist.

Verzoeker gaat voorbij aan de volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 01.07.1992. op 11-jarige leeftijd, in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 29 Jaar oud. De omstandigheid dat u al op zeer jonge leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend ondanks de meerdere kansen die u geboden werden. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plagen van strafbare feiten.”

Aldus blijkt dat de verwerende partij een correcte belangenafweging heeft gemaakt en rekening hield met het privéleven van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Het vierde middel wordt als volgt toegelicht:

“WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN HET HIERMEE SAMENHANGENDE INREIS VERBOD

VIERDE MIDDEL: Schending van artikel 7 vreemdelingenwet. Schending van de formele motiveringsverplichting. Schending van de motiveringsverplichting. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

1.

De beslissing bevat een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing duidt geen enkele wettelijke grondslag aan voor het nemen van dit bevel. Artikel 7 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing.

Het bevel is een autonome beslissing die een eigen juridische grondslag vereist. De formele motiveringsplicht is geschonden.

De beslissing dient om die redenen vernietigd te worden.

2.

De beslissing bevat geen specifieke motivering met betrekking tot het bevel.

De volledige motivering van pagina 1-13 betreft de beëindiging van het verblijf.

3.

Er zijn twee vragenlijsten in het dossier; een questionnaire van 13.8.2018 en een vragenlijst van 28 mei 2020.

Verzoeker is van mening dat de 'questionnaire' van 13.8.2018 niet als het uitoefenen van het hoorrecht kan weerhouden worden, daar die twee jaar oud is op het ogenblik van de beslissing en dus niet actueel is. Bovendien zijn de vragen in het Frans gesteld en is het de vraag of deze afdoende door verzoeker werden begrepen en beantwoord.

De vragenlijst van 28 mei 2020 is duidelijk louter omwille van de verplichte formaliteit voorgelegd aan verzoeker. Bovendien gaat het om een summiere vragenlijst.

Verder worden de antwoorden die verzoeker dan wel geeft door de bestreden beslissing genegeerd, inzonderheid de punten 7 (familie in België), 12 (schooltraject in België), 16 (vluchteling van oorlog, kan niet terug omdat ik daar niets ken; heb daar geen toekomstperspectief, mag niet naar Libanon terug), wat bevestigt dat het om een loutere formaliteit gaat.

Op die wijze is het hoorrecht niet gerespecteerd."

2.4.2. In een eerste onderdeel van het vierde middel stelt verzoeker dat een rechtsgrond voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt en dat de bestreden beslissing geen specifieke motivering bevat voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze grief is correct. Evenwel blijkt dat verzoeker zelf de correcte juridische grondslag in zijn grief opgeeft: artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Wat de feitelijke grond betreft, volstaan de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk om zowel de beslissing tot beëindiging van het verblijf als het bevel om het grondgebied te verlaten naar rechte en feite te verantwoorden. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Uit het middel van verzoeker blijkt dat hij weet heeft van het bevel om het grondgebied te verlaten en de redenen waarom het is genomen.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In dit geval blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de redenen van de bestreden beslissing kent, begrijpt en weet op welke juridische grond de bestreden beslissing steunt. Het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de feitelijke motieven van de bestreden beslissing in hun geheel niet slaan op het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij correct naar artikel 7, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

In gans de bestreden beslissing wordt uitvoerig uitgelegd waarom verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en waarom verzoeker zelfs een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker ook wetend is dat de bestreden beslissing in zijn geheel genomen is omdat hij de openbare orde schaadt. Verzoeker toont geen belang bij deze grief aan. Dit is volledig samenhangend met de beslissing tot beëindiging van het verblijf, genomen op grond van artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet, omwille van de ernstige reden van openbare orde om het verblijf te beëindigen. De verwerende partij mag in dit geval dezelfde motieven hanteren voor het bevel om het grondgebied te verlaten als voor de beëindiging van het verblijf.

2.4.3. In een volgend onderdeel meent verzoeker dat zijn hoorrecht is geschonden. Verzoeker wijst erop dat er twee vragenlijsten in het administratief dossier aanwezig zijn. Volgens verzoeker kan de eerste vragenlijst van 13 augustus 2018 niet weerhouden worden omdat de vragen in het Frans werden gesteld en *“is het de vraag of deze afdoende door verzoeker begrepen en beantwoord”* werden.

De Raad merkt op dat uit de vragenlijst van 13 augustus 2018 blijkt dat verzoeker zelf stelde Nederlands en Frans te spreken. Deze grief mist aldus feitelijke grondslag. Bovendien kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten het onderzoek grondig te voeren en rekening te houden met alle elementen van zijn zaak, ook deze gekend *anno* 2018.

Verzoeker erkent dat hij opnieuw werd gehoord, recent voor het nemen van de bestreden beslissing, en er een vragenlijst werd opgesteld op 28 mei 2020.

Verder gaat verzoeker eraan voorbij dat hij nog bijkomende opmerkingen kon maken na het opstellen van de tweede vragenlijst van 28 mei 2020. De bestreden beslissing is slechts genomen op 18 augustus 2020. Verzoeker had dus wel degelijk de mogelijkheid om nuttig voor zijn belangen op te komen. Verzoeker geeft geen afdoende reden op waarom hij niet voor zijn belangen kon opkomen.

Waar verzoeker voorhoudt dat geen of niet genoegzaam is rekening gehouden met zijn antwoorden, weergegeven in de vragenlijst van 28 mei 2020, met name omtrent diens familie, verwijst de Raad naar de bespreking van het derde middel.

Wat het schooltraject en de terugkeer naar Libanon (omdat hij vluchteling van de oorlog is en daar niets kent en geen toekomstperspectief heeft) betreft, verwijst de Raad naar de volgende motieven in de bestreden beslissing:

(...)

dat u naar verschillende scholen in Antwerpen bent geweest omdat u hier immers al van uw 9 jaar bent; dat de laatste school die u zich herinnert gelegen was in de Brederodestraat in Antwerpen en dat het om deeltijds onderwijs ging; dat u ook verschillende opleidingen heeft gevolgd als monteur-lasser en elektricien; dat u verschillende jobs heeft gehad; dat u onder andere gewerkt heeft bij P. te Wondelgem en bij B. te Antwerpen;

dat u naar de lagere school ging, secundair dal u niet kan terugkeren naar Libanon omdat u vluchteling bent van de oorlog; dat u daar niks kent; dat u daar geen toekomst perspectief heeft en dat u niet mag teruggaan naar Libanon, beroeps en deeltijds onderwijs volgde; dat de laatste school die u zich herinnert gelegen was in de Brederodestraat in Antwerpen en dat het om deeltijds onderwijs ging; dal u lang geleden gewerkt heeft; dal u niet gewerkt heeft in uw land van herkomst of In een ander land dan België; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België;
Tot op heden (06.08.2020) voegde u geen bijkomende elementen toe.

(...)

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 01.07.1992, op 11-jarige leeftijd, in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 29 jaar oud. De omstandigheid dat u al op zeer jonge leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend ondanks de meerdere kansen die u geboden werden. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Aangezien u op zeer jonge leeftijd in België aankwam, zal het terugkeren naar Libanon of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Er werden geen elementen voorgelegd dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Libanon of in een derde land te vestigen. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Libanon omdat u vluchteling bent van de oorlog; dat u daar niks of niemand kent; dat u daar geen familie meer heeft; dat u daar geen toekomst perspectief heeft en dat u niet mag teruggaan naar Libanon. Uit voorgaande en na navraag bij het CGVS blijkt dat u geen vluchtelingenstatus heeft. Er zou ooit een aanvraag geweest zijn van uw vader en het CGVS had hem gezegd dat hij, samen met u en uw broer, naar de Dienst Vreemdelingenzaken moest gaan, maar dit is nooit gebeurd. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat iemand van uw familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Libanon waarop een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Er wordt evenmin aangetoond dat geen van uw in België verblijvende familieleden u niet tijdelijk zou kunnen vergezellen om u er wegwijs te maken. Uit het formulier hoorrecht d.d. 13.08.2018 blijkt dat u "Libanees" spreekt, dus taal is geen probleem. In uw hoorrecht d.d. 28.05.2020 stelt u dat u moeilijk kan lezen of schrijven. Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u, naar eigen zeggen, een diploma heeft behaald. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat iemand die een diploma heeft behaald moeilijk kan lezen of schrijven."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn niet kennelijk onredelijk. Verzoeker toont niet aan dat een correcte beoordeling ontbreekt.

Het hoorrecht is niet geschonden.

2.4.4. Verder werkt verzoeker niet uit op welke wijze artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Dit artikel verplicht het bestuur bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met het gezins- en familieleven, de gezondheidstoestand en met het belang van de kinderen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat rekening is gehouden met de gezinssituatie en het familieleven van verzoeker (zie bespreking van het derde middel) en met het bestaan van eventuele gezondheidsproblemen, waarover de bestreden beslissing oordeelt:

"U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 13.08.2018 dat u 2 à 3 jaar geleden een operatie onderging ter hoogte van uw hart en er nog steeds last van heeft. Uit uw administratief blijkt dat u momenteel zou uitgeschreven zijn als werkzoekende wegens ziekte, dat u de laatste periode voor uw huidige detentie niet kon werken omdat u een probleem had met uw hand. In de gevangenis startte u even werk in de keuken maar dit gaf u snel op omwille van rugproblemen. U legt geen medische attesten voor die deze bewering staven. Er wordt niet aangetoond dat u een bepaalde medische behandeling zou nodig hebben die niet in Libanon beschikbaar en toegankelijk zou zijn."

Verzoeker heeft geen kinderen. Zo al ontvankelijk, is dit onderdeel ongegrond.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van: *“van artikel 7 vreemdelingenwet; schending van artikel 74/11, § 1, vierde lid vreemdelingenwet. Schending van de formele motiveringsplichting.”*

Het vijfde middel zet uiteen:

“Het nemen van een inreisverbod vereist het bestaan van een geldig bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel is nietig; er kan bijgevolg geen inreisverbod worden opgelegd.

De bestreden beslissing handelt op pagina 13-18 over het inreisverbod. Er is nergens in de beslissing op dat punt een verwijzing naar een bevel dat de grondslag zou kunnen vormen voor het inreisverbod.”

2.5.2. De Raad verwijst naar de bespreking van het vierde middel, waar geoordeeld werd dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet onwettig werd genomen. Om die reden kon wel degelijk beslist worden om een inreisverbod op te leggen.

Verder stelt de bestreden beslissing:

“Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen en dit voor een duur van 6 Jaar, om volgende redenen:

Een inreisverbod van 6 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De duur van het inreisverbod houdt rekening met het feit dat u veel familie in België heeft.”

Vervolgens gaat de bestreden beslissing uitvoerig in op de redenen waarom het gedrag van verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de motieven enkel terug te vinden zijn op de pagina's 13 - 18. De bestreden beslissing moet in haar geheel gelezen worden.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”

In dit geval voorziet de bestreden beslissing in het opleggen van een inreisverbod van zes jaar. De bestreden beslissing legt uitvoerig uit waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker legt niet uit waarom artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn. De bestreden beslissing moet in haar geheel gelezen worden en op pagina 1 van de bestreden beslissing valt te lezen dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven waarvoor geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Verzoeker maakt de schending van de bepalingen, aangehaald in het vijfde middel, niet aannemelijk.

Dit middel is in al haar onderdelen, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.6.1. In een zesde middel voert verzoeker de schending aan van: *“art. 44nonies Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht.”*

Het zesde middel licht toe:

“Verzoeker stelt dat toepassing diende gemaakt van artikel 44bis vreemdelingenwet (zie eerste middel). Dit impliceert dat ook toepassing diende gemaakt van art. 44 nonies §1 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elke geval.

Eerste onderdeel,

Gezien de bestreden beslissing geen correcte rechtsgrond aangeeft van het bevel en dus niet anders kan worden geconcludeerd dan het bevel nietig is kan niet anders dan worden geconcludeerd dat er geen toepassing kan worden gemaakt van art. 44 nonies.

Dat derhalve wegens het gebrek aan een geldig bevel er ook geen geldig inreisverbod kan worden afgeleverd.

Een inreisverbod kan enkel worden gegeven in geval van een geldig bevel.

Dat de bestreden beslissing derhalve dient te worden vernietigd voor wat betreft het opgelegde inreisverbod.

Ondergeschikt, Tweede onderdeel,

De motivering in verband met het inreisverbod staat in de beslissing op pagina 13-18. In feite is het een herhaling van de veroordelingen van verzoeker en een loutere copy van de motieven die gegeven werden voor de beëindiging van het verblijf.

Enige specifieke motivering voor het inreisverbod is er niet.

Zoals hoger gesteld kunnen deze motieven geen grondslag vormen voor de intrekking van het verblijf; zij kunnen om dezelfde redenen geen grondslag vormen voor het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker herhaalt wat hoger in de andere middelen is gesteld met betrekking tot de inschatting van de veroordelingen in het kader van de vereisten van openbare orde en nationale veiligheid.

Derde onderdeel,

Er wordt een inreisverbod opgelegd van 6 jaar.

De beëindiging van het verblijf van verzoeker diende te steunen op artikel 44bis, §2 met name ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Een inreisverbod van meer dan vijfjaar kan enkel worden opgelegd in geval van een ‘ernstige bedreiging’ van de openbare orde of nationale veiligheid.

Dit is in casu niet het geval; er is een onderscheid tussen ‘ernstige redenen’ en ‘ernstige bedreiging’, term die in de beslissing is gehanteerd.

Ten onrechte is dan ook een inreisverbod van zes jaar opgelegd.

Verder en ondergeschikt dient de motivering te worden verworpen waar deze opnieuw verwijst naar het verleden van verzoeker. De actuele toestand van redenen van openbare orde of nationale veiligheid dienen in aanmerking te worden genomen. Verzoeker herhaalt wat in dat kader hoger is gesteld.”

2.6.2.1. Waar verzoeker in het eerste onderdeel herhaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen correcte rechtsgrond geeft en herhaalt dat hierdoor het inreisverbod moet vernietigd worden terwijl

de beëindiging van het verblijf had moeten steunen op artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet niet moest toegepast worden, en naar de bespreking van het vierde middel, waaruit blijkt dat verzoeker wist dat de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg gaat verzoeker foutief uit van zijn hypothese dat artikel 44*nonies*, §1, van de Vreemdelingenwet moest worden toegepast. Het eerste onderdeel mist grond.

2.6.2.2. Verder houdt verzoeker foutief voor dat enige motivering voor het inreisverbod ontbreekt.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de duur van het inreisverbod vijf jaar mag overschrijden indien: "*indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*"

Dit is dezelfde reden als de toepassing van artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet. Ook de beslissing tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten werden gesteund op de overweging dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dezelfde motieven aangaande het vormen van een ernstige bedreiging kunnen gehanteerd worden.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de minister om zich bij het opleggen van het inreisverbod te steunen op diezelfde elementen. Het tweede onderdeel is ongegrond.

2.6.2.3. Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing zich enkel kon steunen op artikel 44*bis*, §2, van de Vreemdelingenwet dat ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid vooropstelt, terwijl een inreisverbod spreekt van een ernstige bedreiging.

Verzoeker toont geen belang aan bij deze grief. Immers stelt de bestreden beslissing dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt (onder meer op pagina 13 van de bestreden beslissing). De bestreden beslissing geeft aldus weer dat nog een strengere maatregel van toepassing is dan "*ernstige redenen*". Bijgevolg kon de duur van het inreisverbod wel degelijk op zes jaar worden bepaald.

Waar verzoeker voor het overige verwijst naar eerdere onderdelen die stellen dat het actueel karakter van redenen van openbare orde niet is aangetoond, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

2.7. In de mate dat de onderdelen van de verschillende middelen al ontvankelijk zijn, zijn deze ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN